BENDROJO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. birželio 5 d.*

„Konkurencija — Karteliai — Metakrilatų rinka — Sprendimas, kuriuo konstatuojamas EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio pažeidimas — Dalyvavimas pažeidimo epizode — Teisė į gynybą — Baudos — Pareiga motyvuoti — Pažeidimo sunkumas — Atgrasomasis poveikis — Vienodas požiūris — Proporcingumas — Gero administravimo principas — Bendradarbiavimas per administracinę procedūrą — Procedūros trukmė — Protingas terminas“

Byloje T-214/06

Imperial Chemical Industries Ltd, buvusi *Imperial Chemical Industries plc*, įsteigta Londone (Jungtinė Karalystė), iš pradžių atstovaujama *QC* D. Anderson, advokatų H. Rosenblatt, B. Lebrun, solisitorių W. Turner, S. Berwick ir T. Soames, vėliau advokatų R. Wesseling ir C. Swaak, ir galiausiai advokatų R. Wesseling, C. Swaak ir F. ten Have,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą V. Bottka, I. Chatzigiannis ir F. Amato, vėliau V. Bottka, I. Chatzigiannis ir F. Arbault, ir galiausiai V. Bottka ir J. Bourke,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2006 m. gegužės 31 d. Komisijos sprendimo C (2006) 2098 galutinis, dėl procedūros pagal EB 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (Byla COMP/F/38.645 – Metakrilatai), 2 straipsnio c dalį, arba, nepatenkinus šio prašymo, sumažinti pagal šią nuostatą skirtą baudą,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas O. Czúcz, teisėjai I. Labucka (pranešėja) ir D. Gratsias,

posėdžio sekretorius N. Rosner, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. lapkričio 8 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2006 m. gegužės 31 d. Komisijos sprendimu C (2006) 2098 galutinis dėl procedūros pagal EB 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla Nr. COMP/F/38.645 – Metakrilatai, toliau – ginčijamas sprendimas) Europos Bendrijų Komisija, be kita ko, konstatavo, kad tam tikros įmonės pažeidė EB 81 straipsnį ir Europos ekonominės erdvės (EEE) susitarimo 53 straipsnį, nes įvairiais laikotarpiais nuo 1997 m. sausio 23 d. iki 2002 m. rugsėjo 12 d. dalyvavo sudarant antikonkurencinius susitarimus bei derinant veiksmus metakrilatų sektoriuje visoje EEE teritorijoje (ginčijamo sprendimo 1 straipsnis).

2 Ginčijamame sprendime nurodyta, kad tai buvo vienas ir tęstinis pažeidimas, susijęs su trimis polimetilmetakrilato (toliau – PMMA) produktais: liejimo junginiais, kietaisiais lakštais ir sanitariniais gaminiais. Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad šie trys PMMA produktai skiriasi tiek pagal fizines, tiek pagal chemines savybes ir yra naudojami skirtingose srityse, tačiau gali būti laikomi viena ir ta pačia vienalyte produktų grupe dėl savo bendros žaliavos – metilmetakrilato (toliau – MMA) (ginčijamo sprendimo 4–8 konstatuojamosios dalys).

3 Remiantis ginčijamu sprendimu nagrinėjamą pažeidimą sudarė derybos dėl kainų, susitarimų dėl kainų, kuriuose buvo numatyta padidinti kainas arba bent išlaikyti jų lygį, sudarymas, įgyvendinimas ir kontrolė, galimybės perkelti papildomų paslaugų sąnaudas klientams aptarimas, keitimasis svarbia komercine ir konfidencialia informacija, susijusia su rinkomis ir (arba) įmonėms, bei nuolatinis dalyvavimas susitikimuose ir kiti kontaktai, kuriais buvo siekiama palengvinti pažeidimo įgyvendinimą (ginčijamo sprendimo 1 straipsnis ir 1–3 konstatuojamosios dalys).

4 Ginčijamas sprendimas buvo skirtas *Degussa AG*, *Röhm GmbH & Co. KG* ir *Para-Chemie GmbH* (toliau visos kartu – Degussa), *Total SA*, *Elf Aquitaine SA*, *Arkema SA* (buvusi *Atofina SA*), *Altuglas International SA* ir *Altumax Europe SAS* (toliau visos kartu – *Atofina*), *Lucite International Ltd* ir *Lucite International UK Ltd* (toliau visos kartu – *Lucite*), *Quinn Barlo Ltd*, *Quinn Plastics NV* ir *Quinn Plastics GmbH* (toliau visos kartu – Barlo) ir ieškovei, *Imperial Chemical Industries Ltd* (buvusi *Imperial Chemical Industries plc*).

5 Ieškovė yra *Imperial Chemical Industries* grupės patronuojančioji bendrovė ir specializuotų chemijos produktų gamintoja. Nuo 1990 m. ginčijamame sprendime nurodytų prekių gamyba ir pardavimas grupėje buvo patikėtas *ICI Acrylics*, kuri yra atskiras verslo vienetas, tačiau neturi bendrovės statuso. 1999 m. spalio 3 d. sutartimi *ICI Acrylics* veikla ir turtas buvo parduoti *Ineos Acrylics UK Parent Co.2 Ltd* ir *Ineos Acrylics UK Trader Ltd*, vėliau atitinkamai tapusioms *Lucite International Holdings Ltd* ir *Lucite International UK Ltd*.

6 Tyrimas, po kurio priimtas ginčijamas sprendimas, buvo pradėtas po to, kai 2002 m. gruodžio 20 d. *Degussa* pateikė prašymą atleisti nuo baudos pagal 2002 m. vasario 19 d. Komisijos pranešimą apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 45, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 155, toliau – pranešimas dėl bendradarbiavimo).

7 2003 m. kovo 25 ir 26 d. Komisija atliko patikrinimus *Atofina*, *Barlo*, *Degussa* ir *Lucite* patalpose.

8 *Atofina* ir *Lucite* atitinkamai 2003 m. balandžio 3 d. ir liepos 11 d. pateikė prašymus atleisti nuo baudos ar ją sumažinti pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo (ginčijamo sprendimo 66 konstatuojamoji dalis).

9 2003 m. gegužės 8 d. Komisija atsakė į *Lucite* klausimą, ar ji turi susisiekti su ieškove ir leisti šiai susitikti su savo darbuotojais bei susipažinti su dokumentais, kad ši bendrovė tinkamai pasiruoštų gynybai.

10 2004 m. liepos 29 d. Komisija kelioms įmonėms, įskaitant ieškovę, nusiuntė prašymą pateikti informacijos pagal 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų (EB) 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 18 straipsnį. Tai buvo pirmoji atliekant šį tyrimą ieškovei skirta tyrimo priemonė.

11 2004 m. spalio 18 d. ieškovė pateikė prašymą sumažinti baudą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo. 2005 m. rugpjūčio 11 d. Komisija pranešė jai, kad prašymas atmestas.

12 2005 m. rugpjūčio 17 d. Komisija priėmė pranešimą apie kaltinimus dėl vieno ir tęstinio pažeidimo, susijusio su MMA, taip pat su PMMA liejimo junginiais, PMMA kietaisiais lakštais ir PMMA sanitariniais gaminiais, ir, be kita ko, skyrė jį ieškovei bei *Lucite*. Manydama, kad *ICI Acrylics* parduota *Ineos* (tapusiai *Lucite*) 1999 m. spalio 1 d., Komisija nusprendė, kad pažeidimo, kuriuo kaltinama ieškovė, pabaigos data yra 1999 m. rugsėjo 30 d.

13 2005 m. lapkričio 4 d. ieškovė atsakė į pranešimą apie kaltinimus.

14 2005 m. gruodžio 15 ir 16 d. įvyko apklausa.

15 2006 m. vasario 10 d. laišku *Lucite* atsakė į Komisijos prašymą ir pateikė paaiškinimus dėl *ICI Acrylics* pirkimo datos.

16 2006 m. vasario 13 d. laišku Komisija persiuntė šio sprendimo 15 punkte nurodytą laišką ieškovei, kad ši galėtų pateikti pastabas.

17 2006 m. vasario 17 d. ieškovė pateikė savo pastabas.

18 2006 m. gegužės 31 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą. Šiame sprendime ji atsiėmė kai kuriuos pranešime apie kaltinimus pateiktus kaltinimus, be kita ko, visoms atitinkamoms bendrovėms pareikštus kaltinimus dėl su MMA susijusio pažeidimo epizodo (ginčijamo sprendimo 93 konstatuojamoji dalis).

19 Ginčijamo sprendimo 1 straipsnio i punkte nustatyta, kad nuo 1997 m. sausio 23 d. iki 1999 m. lapkričio 1 d. ieškovė dalyvavo darant šio sprendimo 2 ir 3 punktuose aprašytą pažeidimą.

20 Konkrečiai kalbant, Komisija nusprendė, kad ieškovė yra juridinis asmuo, kurio dalį faktinių aplinkybių metu sudarė aptariamą pažeidimą padaręs verslo vienetas, t. y. *ICI Acrylics*. Todėl Komisija konstatavo, kad ieškovė turi būti laikoma įmone, kaip tai suprantama pagal EB 81 straipsnį, dalyvavusia atliekant aptariamus slaptus veiksmus, todėl jai turi būti skirtas ginčijamas sprendimas (ginčijamo sprendimo 288–290 konstatuojamosios dalys).

21 Dėl pažeidimo, kuriuo kaltinama ieškovė, laikotarpio pabaigos datos Komisija pažymėjo, kad atsižvelgusi į *Lucite* atsakymą į pranešimą apie kaltinimus nuo 1999 m. lapkričio 2 d., kai įvyko *ICI Acrylics* nuosavybės perdavimas, ji atskiria ieškovės ir *Lucite* atsakomybę (ginčijamo sprendimo 291 konstatuojamoji dalis). Todėl 1999 m. lapkričio 1 d. ji pripažino ieškovei inkriminuojamo pažeidimo pabaigos data ir patikslino, jog toks pakeitimas, palyginti su pranešimu apie kaltinimus, neturi jokios įtakos baudos dydžiui (ginčijamo sprendimo 292 konstatuojamoji dalis).

22 Ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c dalyje ieškovei skirta 91 406 250 EUR bauda.

23 Apskaičiuodama baudos dydį Komisija, pirma, įvertino pažeidimo sunkumą ir iš pradžių nustatė, kad turint omenyje pažeidimo pobūdį ir faktą, jog jis apėmė visą EEE teritoriją – tai yra labai sunkus pažeidimas, kaip jis suprantamas pagal Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir [AP] sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gaires (OL C 9, 1998, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 171, toliau – gairės) (ginčijamo sprendimo 319–331 konstatuojamosios dalys).

24 Po to ji nurodė, kad labai sunkių pažeidimų kategorijos pažeidimams galima taikyti diferencijuotą požiūrį, atsižvelgiant į faktinę ekonominę pažeidėjų galimybę padaryti pastebimos žalos konkurencijai. Šiuo tikslu ji konstatavo, kad nagrinėjamu atveju atitinkamos įmonės „[galėjo] būti suskirstytos į [tris]

kategorijas pagal jų santykinę apyvartos, pasiektos parduodant PMMA produktus, kurių atžvilgiu jos dalyvavo kartelyje, dalį“, kaip referencinį pagrindą imant šių produktų apyvartą EEE 2000 m. Komisija, atsižvelgusi į *Lucite* trijų atitinkamų PMMA produktų apyvartą 2000 m. (105,98 mln. EUR), priskyrė ieškovę ir *Lucite* antrajai kategorijai ir skyrė joms 32,5 mln. EUR pradines baudas (ginčijamo sprendimo 332–336 konstatuojamosios dalys).

25 Be to, Komisija nurodė, kad labai sunkių pažeidimų kategorijoje galimų baudų ribos taip pat suteikia galimybę nustatyti tokio dydžio baudą, kad ji užtikrintų pakankamą atgrasomąjį poveikį, atsižvelgiant į kiekvienos įmonės dydį ir ekonominį pajėgumą. Atsižvelgusi į ieškovės bendrą apyvartą 2005 m. (8,49 mlrd. EUR), Komisija pritaikė pradinei baudai dauginimo koeficientą 1,5, dėl ko minėta suma padidėjo iki 48,75 mln. EUR.

26 Antra, Komisija išnagrinėjo pažeidimo trukmę ir konstatavo: kadangi ieškovė dalyvavo darant pažeidimą dvejus metus ir devynis mėnesius, pradinę baudą reikia padidinti 25 %. Todėl ieškovei apskaičiuota pagrindinė bauda padidėjo iki 60 937 500 EUR (ginčijamo sprendimo 351–354 konstatuojamosios dalys).

27 Trečia, Komisija išnagrinėjo galimą sunkinančių arba lengvinančių aplinkybių buvimą. Komisija, atsižvelgusi į tai, jog egzistuoja du ankstesni sprendimai, kurių adresatė yra ieškovė, konstatavo, kad ši pakartotinai įvykdė tokio paties tipo pažeidimą ir nusprendė padidinti jai nustatytą pagrindinę baudą 50 % (ginčijamo sprendimo 355–369 konstatuojamosios dalys). Be to, Komisija atmetė ieškovės nurodytas lengvinančias aplinkybes. Todėl jai buvo skirta 91 406 250 EUR bauda, t. y. bauda, kuri neviršija Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje nustatytos 10 % apyvartos ribos (ginčijamo sprendimo 372–398 konstatuojamosios dalys).

28 Galiausiai Komisija taikė pranešimą dėl bendradarbiavimo ir priminė, kad ieškovės prašymas pagal šį pranešimą buvo atmestas. Kalbant apie kitas atitinkamus prašymus pateikusias įmones, Komisija, pirma, visiškai atleido nuo baudų *Degussa* ir, antra, sumažino *Atofina* ir *Lucite* baudas.

29 Taigi atsižvelgus į tai, kad ieškovės prašymas buvo atmestas, jai buvo skirta galutinė 91 406 250 EUR bauda.

Procesas ir šalių reikalavimai

30 Ši byla pradėta ieškovės ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2006 m. rugpjūčio 17 d.

31 Rašytinė proceso dalis buvo baigta 2007 m. balandžio 11 d.

32 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas (trečioji kolegija) 2011 m. rugsėjo 15 d. nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir taikant proceso organizavimo priemones paprašyti šalių atsakyti į tam tikrus klausimus. Šalys šiuos prašymus įvykdė per nustatytą terminą.

33 Per 2011 m. lapkričio 8 d. posėdį buvo išklausytos šalių žodinės pastabos ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus. Per posėdį ieškovė pateikė Komisijai ir Bendrajam Teismui jos žodines pastabas patvirtinančius dokumentus. Komisija pareiškė prieštaravimą dėl vieno šių dokumentų pateikimo ir Bendrasis Teismas nusprendė nepridėti jo prie bylos medžiagos. Kiti dokumentai buvo pridėti prie bylos medžiagos, nes Komisija dėl jų nepareiškė jokių prieštaravimų.

34 Be to, vykstant posėdžiui Bendrasis Teismas paprašė Komisijos pateikti du dokumentus, kuriais ši rėmėsi savo žodinėse pastabose. Komisija šį prašymą įvykdė per nustatytą terminą, o Bendrasis Teismas paragino ieškovę pateikti galimas pastabas dėl šių dokumentų. Šios pastabos buvo pateiktos per nustatytą terminą.

35 Žodinė proceso dalis buvo baigta 2011 m. gruodžio 15 d.

36 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c dalį,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, pakeisti ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c dalį, kad būtų sumažinta jai skirta bauda,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

37 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

38 Ieškinyje ieškovė nurodo penkis pagrindus jam pagrįsti. Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su nepakankamais įrodymais dėl su PMMA liejimo junginiais susijusio pažeidimo. Antrasis ieškinio pagrindas susijęs su „pagrindinės baudos“ motyvacijos stoka. Trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su Komisijos pareigos paskirstyti „pagrindinę baudą“ ieškovei ir *Lucite* nepaisymu. Ketvirtasis ieškinio pagrindas susijęs su netinkamu pradinės baudos padidinimu siekiant atgrasomojo poveikio. Penktasis ieškinio pagrindas susijęs su nepagrįstu atsisakymu sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo su Komisija. Be to, ieškovė per posėdį pateikė šeštąjį pagrindą, susijusį su pernelyg ilga procedūros trukme.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su nepakankamais ieškovės dalyvavimo darant su PMMA liejimo junginiais susijusį pažeidimą įrodymais

39 Kaip pirmąjį pagrindą ieškovė nurodo, kad jos dalyvavimas darant pažeidimą, susijusį su vienu iš ginčijamame sprendime apibrėžtų produktų, būtent PMMA liejimo junginiais, nėra įrodytas.

40 Kaip aiškiai matyti iš ieškinyje suformuluotų reikalavimų (žr. šio sprendimo 36 punktą) ir kaip patvirtino ieškovė, atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktus klausimus, nepaisant šiame pagrinde suformuluotų argumentų ieškovė neprašo panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnį, kiek ji jame pripažinta atsakinga už nagrinėjamą pažeidimą. Tačiau šis pagrindas skirtas pagrįsti prašymą sumažinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje skirtą baudą. Ieškovė mano, kad vertinant pažeidimo sunkumą ir nustatant baudos dydį turi būti atsižvelgta į aplinkybę, jog įmonė dalyvavo ne visuose kartelio epizoduose. Todėl, anot jos, baudos dydis turi būti sumažintas taip, kad atspindėtų PMMA liejimo junginių santykinę dalį bendroje trijų atitinkamų produktų vertėje ar kiekyje (ieškovės nuomone, atitinkamai 44 % arba 36 %).

41 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje ieškovė pripažinta atsakinga už „antikonkurencinius susitarimus bei suderintus veiksmus metakrilatų sektoriuje“. Šioje nuostatoje kartu su minėto sprendimo motyvais ir konkrečiai su jo 2 ir 222–225 konstatuojamosiomis dalimis (šiuo klausimu žr. 2007 m. rugsėjo 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Microsoft prieš Komisiją*, T-201/04, Rink. p. II-3601, 1258 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką), ieškovė pripažinta atsakinga už tai, kad atitinkamu laikotarpiu dalyvavo darant vieną ir tęstinį pažeidimą, susijusį su PMMA liejimo junginiais, PMMA kietaisiais lakštais ir PMMA sanitariniais gaminiais.

42 Ieškovei skirtos baudos dydis buvo nustatytas atsižvelgiant būtent į tokio pažeidimo sunkumą. Konkrečiai kalbant, iš ginčijamo sprendimo 333 konstatuojamosios dalies matyti, kad nustatydama ieškovės pradinės baudos dydį Komisija atsižvelgė į apyvartą, pasiektą parduodant PMMA produktus, kurių atžvilgiu ji dalyvavo kartelyje, taigi, kaip mano Komisija, visus tris minėtus produktus.

43 Todėl reikia konstatuoti, kad nors ieškovė neprašo panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio (žr. šio sprendimo 40 punktą), šis ieškinio pagrindas, darant prielaidą, jog jis pagrįstas, gali lemti baudos, ir konkrečiai kalbant pradinės baudos, sumažinimą. Kaip primena ieškovė, į aplinkybę, jog įmonė nedalyvavo visuose kartelio epizoduose, turi būti atsižvelgta vertinant pažeidimo sunkumą, o prireikus ir nustatant baudos dydį (1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Rink. p. I-4125, 90 punktas ir 2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 86 punktas). Pagal teismų praktiką toks vertinimas turi būti atliekamas nustatant konkrečius pradinių baudų dydžius (2010 m. gegužės 19 d. Bendrojo Teismo sprendimo *IMI ir kt. prieš Komisiją*, T-18/05, Rink. p. II-1769, 164 punktas).

44 Grįsdama savo prašymą ieškovė iš esmės nurodo, kad, kiek tai susiję su PMMA liejimo junginiais, laikotarpiu, kai ji buvo *ICI Acrylics* savininkė, Komisija iš esmės rėmėsi tik nepatvirtintais įmonės, pateikusios prašymą atleisti nuo baudos ar ją sumažinti, pareiškimais ir aplinkybe, jog vyko susitikimai. Anot ieškovės, šie elementai neatitinka teismų praktikoje reikalaujamo „įrodymo standarto“.

45 Jos nuomone, minėtą „standartą“ galėtų atitikti tik su 1999 m. spalio 26 d. įvykusiu susitikimu, paminėtu ginčijamo sprendimo 124 konstatuojamojoje dalyje, susiję įrodymai, nes Komisija rėmėsi dviejų įmonių, pateikusių prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, teiginiais ir tuo metu, kai vyko šis susitikimas, parengtu dokumentu. Tačiau ji tvirtina, kad šiuo susitikimu negalima remtis prieš ją, nes kitaip būtų pažeista jos teisė į gynybą. Pranešime apie kaltinimus, kuriame ieškovei inkriminuojamo pažeidimo pabaigos data laikoma 1999 m. rugsėjo 30 d. (žr. ginčijamo sprendimo 291 konstatuojamąją dalį), Komisija rėmėsi šiuo susitikimu kaltindama kitą pažeidimo dalyvę, būtent *Lucite*. Todėl ieškovė neturėjo galimybės veiksmingai gintis nuo su šiuo susitikimu susijusių teiginių ir įrodymų.

46 Reikia pabrėžti, kad minėtas argumentas dėl ieškovės teisės į gynybą pažeidimo pateiktas siekiant užginčyti tik galimybę remtis prieš ją 1999 m. spalio 26 d. susitikimu ir su juo susijusiais įrodymais, vertinant jos padaryto pažeidimo sunkumą. Konkrečiai kalbant, ieškovė dėl tariamo teisės į gynybą pažeidimo neprašo panaikinti tos ginčijamo sprendimo dalies, kurioje jai inkriminuojama pažeidimo trukmė yra ilgesnė nei nustatyta pranešime apie kaltinimus.

47 Todėl reikia pažymėti, kad galimas ieškovės teisės į gynybą pažeidimo konstatavimas neturėtų jokios įtakos sprendžiant šią bylą, jei paaiškėtų, jog ir be 1999 m. spalio 26 d. susitikimo Komisijos surinktų įrodymų pakanka įrodyti ieškovės dalyvavimą su PMMA liejimo junginiais susijusiame pažeidimo epizode.

48 Šiomis aplinkybėmis proceso ekonomijos sumetimais reikia išnagrinėti šį pagrindą nekreipiant dėmesio į minėtą susitikimą.

49 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pagal ginčijamą sprendimą vieną ir tęstinį pažeidimą sudarė „serija veiksmų, kuriuos galima kvalifikuoti kaip su trimis atitinkamais produktais susijusius antikonkurencinius susitarimus arba suderintus veiksmus, liudijančius apie tam tikro elgesio, kuriuo buvo siekiama riboti konkurenciją, tęstinumą“ (ginčijamo sprendimo 222 konstatuojamoji dalis). Atsižvelgdama į bendrus antikonkurencinių susitarimų dėl trijų atitinkamų produktų požymius, išvardytus ginčijamo sprendimo 223 konstatuojamojoje dalyje, Komisija nusprendė, kad „nors [šių trijų produktų] požymiai skiriasi ir jie galėtų būti priskirti skirtingoms prekių rinkoms, egzistuoja pakankamai stiprūs ryšiai, kad būtų galima padaryti išvadą, jog [šių produktų] gamintojai vykdė bendrą projektą, kuris lėmė jų veiklos rinkoje modelį ir apribojo atitinkamą komercinį elgesį“. Anot Komisijos, „pažeidimą sudarė veiksmai, vykdomi pagal bendrą planą ir siekiant vieno ekonominio tikslo, būtent išvengti įprastų trijų PMMA produktų kainų pokyčių EEE“ (ginčijamo sprendimo 224 konstatuojamoji dalis).

50 Tarp ginčijamo sprendimo 223 konstatuojamojoje dalyje išvardytų „bendrųjų požymių“ Komisija, be kita ko, paminėjo:

— „tvirtą branduolį, kurį sudaro tos pačios įmonės, [t. y.] *Atofina*, *ICI* (vėliau – *Lucite*) ir *Degussa*“;

— aplinkybę, kad trys pagrindiniai gamintojai Europoje yra „visiškai integruoti gamintojai“, „labai jautriai reaguojantys į antikonkurencinių susitarimų, sudarytų dėl bet kurio iš šių produktų, poveikį, [todėl] susitarimo sudarymas bent dėl vieno šių produktų automatiškai daro poveikį kitų produktų sąnaudų struktūrai ir (arba) kainoms“;

— aplinkybę, kad „susitikimai ir kontaktai kartais vyko bent dėl dviejų iš trijų PMMA produktų“, o tą patvirtina „daugybė susitikimų, skirtų tiek PMMA liejimo junginiams, tiek PMMA kietiesiems lakštams“;

— aplinkybę, kad „kai kurie vykdant antikonkurencinius susitarimus dalyvavusių įmonių atstovai buvo atsakingi už kelis tiriamus produktus ir todėl žinojo arba negalėjo nežinoti apie [tokių susitarimų] dėl kelių produktų buvimą“. Šiomis aplinkybėmis Komisija, be kita ko, paminėjo „[D.], *Global Monomers* ir EAME viceprezidentą *ICI Acrylics*, kuris taip pat dalyvavo susitikimuose, skirtuose [PMMA liejimo junginiams ir PMMA kietiesiems lakštams]“, įskaitant kelis susitikimus, įvykusius per ieškovei inkriminuojamą pažeidimo laikotarpį;

— aplinkybę, kad trim atitinkamiems produktams buvo taikomi tie patys kartelio veikimo mechanizmai.

51 Konkrečiai dėl slapto susitarimo dėl PMMA liejimo junginių per nagrinėjamą laikotarpį šalys sutaria, kad neįskaitant 1999 m. spalio 26 d. susitikimo (žr. šio sprendimo 48 punktą), Komisijos išvados grindžiamos keturiolika susitikimų, įvykusių nuo 1997 m. sausio 23 d. iki 1999 m. vasaros (žr. ginčijamo sprendimo 110–123 konstatuojamąsias dalis). Be to, nustatyta, kad ieškovei inkriminuojamas dalyvavimas tik dešimtyje iš šių susitikimų, o dalyvavimu keturiuose ginčijamo sprendimo 112, 114, 117 ir 121 konstatuojamosiose dalyse nurodytuose susitikimuose ji nekaltinama.

52 Taigi reikia išnagrinėti, ar Komisijos surinktų įrodymų pakanka siekiant įrodyti ieškovės dalyvavimą šiame pažeidimo epizode.

53 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Komisija turi nustatyti įrodymus, kurių teisiniu požiūriu pakanka konstatuoti, jog yra faktinių aplinkybių, sudarančių EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimą (1998 m. gruodžio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją*, C-185/95 P, Rink. p. I-8417, 58 punktas). Ji turi pateikti tikslius ir nuoseklius įrodymus, kad pagrįstų tvirtą įsitikinimą, jog buvo padarytas pažeidimas (žr. 2000 m. liepos 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją*, T-62/98, Rink. p. II-2707, 43 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką; 2008 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lafarge prieš Komisiją*, T-54/03, neskelbiamo Rinkinyje, 55 punktą).

54 Tačiau ne kiekvienas Komisijos pateiktas įrodymas būtinai turi atitikti šiuos kriterijus, kiek tai susiję su kiekviena pažeidimo sudedamąja dalimi. Pakanka, kad šį reikalavimą atitiktų bendrai vertinamas institucijos panaudotų įkalčių visetas (žr. 2004 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, Rink. p. II-2501, 180 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

55 Sprendime Komisijos panaudoti įkalčiai įmonės padarytam EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimui įrodyti turi būti vertinami ne kiekvienas atskirai, o kaip visuma (žr. 2008 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BPB prieš Komisiją*, T-53/03, Rink. p. II-1333, 185 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

56 Taip pat reikia atsižvelgti į tai, kad antikonkurencinė veikla vykdoma slaptai ir todėl daugeliu atveju išvadą apie antikonkurencinius veiksmus ar susitarimą reikia daryti remiantis tam tikru kiekiu sutapimų ir požymių, kurie, įvertinti kartu, ir, nesant kitokio logiško paaiškinimo, gali būti konkurencijos taisyklių pažeidimo įrodymas (šio sprendimo 43 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 55–57 punktai).

57 Be to, remiantis nusistovėjusia teismų praktiką, kad pakankamai įrodytų įmonės dalyvavimą kartelyje Komisijai pakanka įrodyti, kad atitinkama įmonė dalyvavo susitikimuose, kuriuose buvo sudaryti antikonkurenciniai susitarimai, ir aiškiai jiems neprieštaravo. Kai dalyvavimas tokiuose susitikimuose yra nustatytas, būtent ši įmonė turi pateikti įrodymų, galinčių parodyti, kad ji dalyvavo tuose susitikimuose neturėdama jokio antikonkurencinio tikslo, įrodydama, jog pareiškė savo konkurentams dalyvaujanti susitikimuose dėl kitokių ketinimų nei jie (1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Hüls prieš Komisiją*, C-199/92 P, Rink. p. I-4287, 155 punktas; šio sprendimo 43 punkte minėtų sprendimų *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 96 punktas ir *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 81 punktas).

58 Kalbant apie ieškovių argumentus dėl pareiškimų, padarytų prašymuose pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, svarbos, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką jokia Sąjungos teisės nuostata ar bendrasis principas nedraudžia Komisijai remtis vienos įmonės atžvilgiu kitų kaltinamų įmonių pareiškimais (1999 m. balandžio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 ir T-335/94, Rink. p. II-931, 512 punktas). Taigi pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo padaryti pareiškimai negali būti laikomi neturinčiais įrodomosios vertės vien dėl šio fakto (šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Lafarge prieš Komisiją* 57 ir 58 punktai).

59 Tam tikras nepasitikėjimas pagrindinių neteisėto kartelio dalyvių savanoriškai pateikta informacija suprantamas, nes šie dalyviai gali sumenkinti savo ir padidinti kitų indėlį darant pažeidimą. Vis dėlto atsižvelgiant į vidinę pranešime dėl bendradarbiavimo numatytos procedūros logiką, tai, jog prašoma leisti juo pasinaudoti, kad būtų sumažinta bauda, nebūtinai sukuria paskatą pateikti iškreiptus įrodymus apie kitus inkriminuojamo kartelio dalyvius. Bet koks bandymas suklaidinti Komisiją gali sukelti abejonių dėl įmonės nuoširdumo ir bendradarbiavimo išsamumo, dėl ko ji gali netekti galimybės visiškai pasinaudoti pranešimu dėl bendradarbiavimo (2006 m. lapkričio 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Peróxidos Orgánicos prieš Komisiją*, T-120/04, Rink. p. II-4441, 70 punktas ir šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Lafarge prieš Komisiją* 58 punktas).

60 Konkrečiai kalbant, reikia manyti, jog tai, kad asmuo prisipažino padaręs pažeidimą ir taip pripažino kitas faktines aplinkybes nei tos, apie kurias buvo galima spręsti tiesiogiai remiantis nagrinėjamais dokumentais, *a priori* suponuoja, kad jei nėra konkrečių tam prieštaraujančių aplinkybių, tas asmuo yra apsisprendęs sakyti tiesą. Taigi pateikiančiojo interesams nenaudingi pareiškimai iš esmės turi būti laikomi ypač patikimais (šio sprendimo 54 punkte minėto Sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją* 211 ir 212 punktai; 2007 m. balandžio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Bolloré ir kt. prieš Komisiją*, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 ir T-136/02, Rink. p. II-947, 166 punktas ir šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Lafarge prieš Komisiją* 59 punktas).

61 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką dalyvavimu kartelyje kaltinamos įmonės pareiškimas, kurio tikslumą ginčija kelios kitos kaltinamos įmonės, negali būti laikomas pakankamu pastarųjų padaryto pažeidimo įrodymu, jeigu jis nepagrįstas kitais įrodymais (šio sprendimo 54 punkte minėto Sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją* 219 punktas; 2005 m. spalio 25 d. Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, T-38/02, Rink. p. II-4407, 285 punktas ir šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Lafarge prieš Komisiją* 293 punktas).

62 Kad patikrintų prašymą neskirti baudos arba ją sumažinti pateikusių įmonių pareiškimų įrodomąją vertę, Bendrasis Teismas visų pirma atsižvelgia į nuoseklių įkalčių, pagrindžiančių šių pareiškimų reikšmingumą, svarbą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 54 punkte minėto Sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją* 220 punktą ir šio sprendimo 59 punkte minėto Sprendimo *Peróxidos Orgánicos prieš Komisiją* 70 punktą) ir į tai, ar nėra požymių, jog tais pareiškimais siekiama sumenkinti savo ir padidinti kitų įmonių indėlį darant pažeidimą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Lafarge prieš Komisiją* 62 ir 295 punktus).

63 Kalbant apie teisminės kontrolės apimtį šiuo atveju reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką, Bendrasis Teismas, nagrinėdamas ieškinį dėl sprendimo taikyti EB 81 straipsnio 1 dalį panaikinimo, paprastai turi atlikti išsamų patikrinimą, ar buvo tenkinamos visos EB 81 straipsnio 1 dalies taikymo sąlygos (žr. 2000 m. spalio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Bayer prieš Komisiją*, T-41/96, Rink. p. II-3383, 62 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

64 Be to, teismui kylanti abejonė turi būti aiškinama įmonės, kuriai skirtas sprendimas dėl pažeidimo, naudai pagal nekaltumo prezumpcijos principą, kuris, kaip bendras Sąjungos teisės principas, be kita ko, taikomas procedūrose dėl įmonėms taikomų konkurencijos taisyklių pažeidimo, kurios gali pasibaigti baudų arba periodinių baudų paskyrimu (šio sprendimo 57 punkte minėto Sprendimo *Hüls prieš Komisiją* 149 ir 150 punktai).

65 Komisijos šioje byloje surinktus įrodymus reikia išnagrinėti atsižvelgiant būtent į šias bendras pastabas.

66 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kiek tai susiję su šio sprendimo 51 punkte nurodytais dešimt susitikimų, ieškovė neginčija nei aplinkybės, kad konkurentai buvo susitikę, nei savo dalyvavimo juose, ir netvirtina, jog viešai atsiribojo nuo jų turinio. Todėl siekiant nustatyti ieškovės atsakomybę pakanka patikrinti, ar Komisija teisiniu požiūriu pakankamai įrodė, jog šių susitikimų tikslas buvo akivaizdžiai antikonkurencinis, kiek tai susiję su PMMA liejimo junginiais (žr. šio sprendimo 57 punkte nurodytą teismų praktiką).

67 Reikia konstatuoti, kad šių susitikimų aprašymai iš esmės pagrįsti *Degussa*, kuri yra atleista nuo baudos, pareiškimais. Jos teigimu, šių susitikimų turinys buvo akivaizdžiai antikonkurencinis, kiek tai susiję su PMMA liejimo junginiais (žr. ginčijamo sprendimo 110, 111, 113, 115, 116, 118–120 ir 123 konstatuojamąsias dalis), ir ieškovė šio fakto neginčija.

68 Tačiau ieškovė tvirtina, pirma, kad šie pareiškimai savaime nėra pakankamas pažeidimo įrodymas, o, antra, kad jų nepatvirtina kiti įrodymai.

69 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 58–60 punktuose nurodytos teismų praktikos, remiantis atleidimo nuo baudų ar jų sumažinimo politika padaryti pareiškimai yra labai svarbūs. Šie įmonių vardu padaryti pareiškimai turi didelę įrodomąją vertę, nes sukelia didelę teisinę ir ekonominę riziką (taip pat žr. 2011 m. kovo 24 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Aalberts Industries ir kt. prieš Komisiją*, T-385/06, Rink. p. II-1223, 47 punktą). Tačiau iš šio sprendimo 59 ir 61 punktuose nurodytos teismų praktikos taip pat išplaukia, kad kaltinamų įmonių pareiškimus, padarytus teikiant prašymus pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, reikia nagrinėti atsargiai, ir, kai šie pareiškimai ginčijami, paprastai jų negalima pripažinti pakankamais įrodymais nesant patvirtinimo.

70 Tačiau priešingai nei teigia ieškovė, *Degussa* pareiškimai, kad nagrinėjamu laikotarpiu vyko antikonkurencinės derybos dėl PMMA liejimo junginių, yra pakankamai patvirtinti kitais įrodymais.

71 Pirma, reikia pabrėžti tai, jog *Degussa* buvo ne vienintelis Komisijos informacijos šaltinis. 1999 m. gegužės 11 d. susitikimo aprašymas (ginčijamo sprendimo 122 konstatuojamoji dalis) grindžiamas *Lucite* parodymais. Nors *Degussa*, kuri šiame susitikime nedalyvavo, neminėjo jo savo pareiškime, *Lucite* pareiškimas patvirtina *Degussa* teiginį dėl su PMMA liejimo junginiais susijusio kartelio buvimo nagrinėjamu laikotarpiu ir ieškovės dalyvavimo jame.

72 Antra, reikia pažymėti, kad dėl daugelio šių susitikimų Komisija surinko įrodymus (kaip antai įrašai darbo kalendoriuje, užrašai apie išlaidas), patvirtinančius susitikimo faktą arba atitinkamų asmenų dalyvavimą jame. Nors, kaip teisingai teigia ieškovė, vien tai, jog konkurentų susitikimas įvyko, neįrodo jo antikonkurencinio pobūdžio, vis dėlto reikia pripažinti, kad tai yra informacija, daugiau ar mažiau patvirtinanti *Degussa* pareiškimus.

73 Trečia, 2003 m. liepos 11 d. pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo pateiktame prašyme *Lucite* davė parodymus, apskritai patvirtinančius sprendime dėl patikrinimo nurodyto kartelio buvimą, įskaitant kartelį dėl PMMA liejimo junginių, ir ieškovės dalyvavimą jame.

74 Nors tai tik bendro pobūdžio tvirtinimai, vis dėlto jie atitinka *Degussa* teiginius. Be to, reikia priminti, kad ieškovė perdavė *Lucite* aktyvus, kurie yra pažeidimo dalykas, įskaitant dokumentus ir personalą, todėl *Lucite* parodymai dėl ieškovės dalyvavimo darant pažeidimą yra ypač svarbūs.

75 Ketvirta, pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo pateiktame prašyme *Atofina* pripažino, jog dalyvavo kartelyje, taip pat dėl PMMA liejimo junginių, bent nuo 1997 m. sausio 23 d. Be to, įmonę *Atofina* sudarančios bendrovės (pirma, *Arkema*, *Altuglas* ir *Altumax*, antra, *Total* ir *Elf Aquitaine*) neginčijo tokio kartelio buvimo savo atitinkamuose ieškiniuose dėl ginčijamo sprendimo (bylos T-206/06 ir T-217/06).

76 Tiesa, pagal 2003 m. birželio 10 d. *Atofina* pranešimą pirmas antikonkurencinis susitikimas dėl PMMA liejimo junginių, kuriame, kaip ji teigia, dalyvavo *ICI Acrylics*, yra 1999 m. spalio 26 d. susitikimas. Tačiau reikia pabrėžti, kad šiame pranešime *Atofina* aiškiai nurodo, kad antikonkurenciniai kontaktai dėl PMMA liejimo junginių vyko laikotarpiu nuo 1998 iki 2001 m. Todėl šis pareiškimas taip pat patvirtina atitinkamus *Degussa* parodymus.

77 Penkta, reikia pabrėžti, kad pagal ginčijamą sprendimą bent septyni iš dešimties susitikimų buvo susiję ir su PMMA liejimo junginiais, ir su PMMA kietaisiais lakštais (žr. ginčijamo sprendimo 110, 111, 115, 116, 118–120 konstatuojamąsias dalis) ir kad ieškovė neginčija šių susitikimų antikonkurencinio pobūdžio, kiek tai susiję su antruoju produktu. Tai taip pat yra *Degussa* parodymų, kiek tai susiję su antikonkurencinių susitikimų aprašymu, patikimumą patvirtinantis įrodymas.

78 Šešta, kai kuriuose šio sprendimo 77 punkte nurodytuose susitikimuose, įskaitant 1997 m. sausio 23 d., kuri laikoma pažeidimo pradžios data, susitikimą, dalyvavo D., kuris *ICI Acrylics* užėmė svarbias pareigas ir buvo atsakingas už PMMA liejimo junginius ir PMMA kietuosius lakštus. Kadangi ieškovė neginčija nei šių susitikimų antikonkurencinio pobūdžio, kiek tai susiję su antruoju produktu, nei Komisijos vertinimų, kad atitinkamos įmonės „labai jautriai reaguoja į antikonkurencinių susitarimų, sudarytų dėl bet kurio iš šių produktų, poveikį“ (žr. ginčijamo sprendimo 223 konstatuojamąją dalį ir šio sprendimo 50 punkto antrą įtrauką), tai įrodo, kad per šiuos susitikimus buvo kalbama ir apie PMMA liejimo junginius.

79 Atsižvelgiant į tai, reikia konstatuoti, kad visi šie elementai yra pakankamai nuoseklių įkalčių visetas, kad patvirtintų *Degussa* parodymus, kiek tai susiję su karteliu dėl PMMA liejimo junginių buvimą nagrinėjamu laikotarpiu ir ieškovės dalyvavimą jame.

80 Ieškovės argumentai dėl *Degussa* parodymų svarbos nedaro poveikio šiai išvadai.

81 Priešingai nei nurodo ieškovė, *Degussa* parodymų negalima atmesti vien dėl to, kad tai yra įmonės teisės patarėjų prašyme atleisti nuo baudos padaryti pareiškimai (žr., be kita ko, šio sprendimo 59 ir 60 punktus). Be to, net jei Komisija ginčijamame sprendime iš tikrųjų turėjo atsisakyti kai kurių *Degussa* parodymais pagrįstų kaltinimų (be kita ko, visų kaltinimų dėl MMA, kuris yra žaliava gaminant PMMA), kaip matyti iš to, kas išdėstyta, šie teiginiai vis tiek yra visiškai pagrįsti. Šią aplinkybę, be kita ko, įrodo tai, jog trys kitos įmonės, t. y. ieškovė, *Atofina* ir *Lucite*, pateikė prašymus pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, susijusius su *Degussa* nurodytu karteliu. Be to, išskyrus šį pagrindą pateikusią ieškovę, nė viena iš šių įmonių neginčijo pažeidimo fakto savo ieškiniuose dėl ginčijamo sprendimo (bylos T-206/06, T-217/06 ir T-216/06). Konkrečiai kalbant, pati ieškovė netiesiogiai patvirtino *Degussa* prašymo atleisti nuo baudos svarbą, nes pripažino savo dalyvavimą kartelyje, kiek tai susiję su PMMA liejimo junginiais ir PMMA kietaisiais lakštais.

82 Kadangi *Degussa* parodymai yra pakankamai įrodyti, priešingai nei tvirtina ieškovė, jos teiginiui, kad į su PMMA liejimo junginiais susijusį pažeidimo epizodą negalėjo būti atsižvelgta vertinant pažeidimo sunkumą ir nustatant baudos dydį, negalima pritarti.

83 Be to, taip pat reikia pažymėti, kad ieškovė neteisingai iš esmės teigia, kad nagrinėjamo pažeidimo pripažinimas vienu ir tęstiniu pažeidimu, susijusiu su trimis PMMA produktais, įskaitant liejimo junginius (žr. šio sprendimo 49 punktą), negali turėti įtakos nagrinėjant šį pagrindą.

84 Šiuo klausimu reikia priminti, jog pagal teismų praktiką EB 81 straipsnio 1 dalis gali būti pažeista ne tik atskiru veiksmu, bet ir keliais veiksmais arba tęstiniu elgesiu. Šio aiškinimo negalima ginčyti motyvuojant tuo, kad vienas ar daugiau šių kelių veiksmų ar tęstinio elgesio elementai galėtų savaime ir atskirai sudaryti minėtos nuostatos pažeidimą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 43 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 81 punktą). Jei skirtingais veiksmais vykdomas „bendras planas“, nes siekiama tokio paties tikslo, kuris iškreipia konkurenciją bendrojoje rinkoje, Komisija turi teisę nustatyti atsakomybę už tokius veiksmus pagal dalyvavimą darant aptariamą pažeidimą apskritai (žr. šio sprendimo 43 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 258 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką), net jei yra nustatyta, kad atitinkama įmonė tiesiogiai dalyvavo tik vienoje ar keliose pažeidimo dalyse (žr. 2007 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BASF ir UCB prieš Komisiją*, T-101/05 ir T-111/05, Rink. p. II-4949, 161 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

85 Pagal Teisingumo Teismo praktiką, kad įrodytų, jog įmonė dalyvavo tokiame viename susitarime, Komisija turi įrodyti, kad ši įmonė ketino savo elgesiu prisidėti prie bendrų visų dalyvių siektų tikslų ir kad žinojo apie tikrąjį kitų įmonių siekiant tų pačių tikslų planuotą ar praktiškai įgyvendintą elgesį, ar kad ji galėjo protingai jį numatyti ir buvo pasirengusi prisiimti riziką (šio sprendimo 43 punkte minėtų sprendimų *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 87 punktas ir *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 83 punktas).

86 Šiomis aplinkybėmis siekiant ieškovę pripažinti atsakinga už visą vieną pažeidimą ir atitinkamai nustatyti baudą, Komisijai pakanka įrodyti, kad ieškovė žinojo arba turėjo žinoti, kad dalyvaudama kartelyje dėl PMMA kietųjų lakštų ir PMMA sanitarinių gaminių įsitraukia į visą kartelį, apimantį tris PMMA produktus (šiuo klausimu žr. 2002 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sigma Tecnologie prieš Komisiją*, T-28/99, Rink. p. II-1845, 45 punktą ir šio sprendimo 60 punkte minėto Sprendimo *Bolloré ir kt. prieš Komisiją* 209 punktą).

87 Šiuo klausimu išnagrinėtų įrodymų visiškai pakanka.

88 Konkrečiai kalbant, reikia priminti, kad antikonkurencinių kontaktų dėl PMMA liejimo junginių buvimas nagrinėjamu laikotarpiu išplaukia iš trijų įmonių, būtent *Degussa*, *Lucite* ir *Atofina*, parodymų.

89 Be to, ieškovė neginčija savo atsakomybės už per tą patį laikotarpį padarytą pažeidimą, kiek tai susiję su PMMA kietaisiais lakštais ir PMMA sanitariniais gaminiais. Ji taip pat neginčija paties vieno pažeidimo fakto. Konkrečiai kalbant, be kelių atskirų dublike išdėstytų argumentų, ieškovė net nebando ginčyti šio sprendimo 49 ir 50 punktuose minėtų motyvų, dėl kurių Komisija nusprendė, jog padarytas vienas pažeidimas.

90 Ieškovė taip pat neginčija Komisijos konstatavimų, kad antikonkurenciniuose susitikimuose (anot jos, tik dėl kitų produktų) dalyvavęs jos atstovas buvo atsakingas už kelis tiriamus produktus, „todėl žinojo arba negalėjo nežinoti“ apie tokių susitarimų dėl kelių produktų buvimą. Be to, ji neginčija Komisijos teiginio, kad ji yra „visiškai integruota“ gamintoja, „labai jautriai reaguojanti į antikonkurencinių susitarimų, sudarytų dėl bet kurio iš šių produktų, poveikį“ (žr. šio sprendimo 50 punkto antrą ir ketvirtą įtraukas).

91 Tačiau net tuo atveju, jei Komisijos surinktų įrodymų nepakaktų įrodyti tiesioginį ieškovės dalyvavimą kartelio epizode, susijusiame su PMMA liejimo junginiais, jų visiškai pakanka įrodyti bent jau tai, kad nagrinėjamu laikotarpiu dėl šio produkto vyko antikonkurenciniai kontaktai ir kad vienas pažeidimas apima ir minėtą produktą. Tai, be kita ko, aišku iš trijų įmonių, būtent *Degussa*, *Lucite* ir *Atofina*, sutampančių parodymų.

92 Šių samprotavimų pakanka siekiant įrodyti bent jau tai, kad ieškovė žinojo arba turėjo žinoti, kad dalyvaudama kartelyje dėl PMMA kietųjų lakštų ir PMMA sanitarinių gaminių įsitraukia į visą kartelį, apimantį tris PMMA produktus.

93 Tačiau tokiu atveju, vertinant pažeidimo sunkumą ir nustatant baudos dydį, galėjo būti atsižvelgta į jos atsakomybę už visą vieną pažeidimą, todėl prašymą šiuo pagrindu sumažinti baudą reikia atmesti.

94 Galiausiai iš to, kad išdėstyta, matyti, kad nurodytas ieškovės teisės į gynybą pažeidimas, kiek tai susiję su 1996 m. spalio 26 d. susitikimu, nesukelia jokių praktinių pasekmių vertinant šį pagrindą ir todėl ieškovės kaltinimas šiuo klausimu turi būti atmestas kaip neveiksmingas.

95 Dėl šios priežasties reikia atmesti pirmąjį pagrindą, kiek juo siekiama pagrįsti, pirma, prašymą panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį, antra, prašymą sumažinti baudos dydį pasinaudojant neribota Bendrojo Teismo jurisdikcija.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo dėl ginčijamo sprendimo motyvacijos stokos, kiek tai susiję su „pagrindine bauda“

96 Ieškovė kaltina Komisiją ginčijamo sprendimo 336 konstatuojamojoje dalyje nepaaiškinus nustatytos pagrindinės baudos (32,5 mln. EUR) apskaičiavimo tvarkos ir sutrukdžius jai ir Bendrajam Teismui išnagrinėti „svarbiausius“ baudos nustatymo „parametrus“. Anot jos, Komisija tik nurodė priežastis, dėl kurių kvalifikavo pažeidimą kaip labai sunkų ir suskirstė įmones į tris kategorijas pagal jų santykinį dydį. Tačiau ji nepaaiškino, kaip apskaičiavo kiekvienai šiai kategorijai nustatytas baudas ir kodėl ieškovei apskaičiuota bauda buvo gerokai didesnė nei 20 mln. EUR riba, numatyta gairėse už labai sunkius pažeidimus. Be to, Komisija nepaisė jai pagal EB 253 straipsnį tenkančios pareigos motyvuoti.

97 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką esminiai procedūriniai reikalavimai, tarp kurių yra pareiga motyvuoti, yra įvykdyti, kiek tai susiję su pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį skirtos baudos dydžio nustatymu, jeigu Komisija savo sprendime nurodo vertinimo kriterijus, kurie leido jai nustatyti pažeidimo sunkumą ir trukmę (pagal analogiją žr. 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *KNP BT prieš Komisiją*, C-248/98 P, Rink. p. I-9641, 42 punktą; Sprendimo *Sarrió prieš Komisiją*, C-291/98 P, Rink. p. I-9991, 73 punktą ir 2002 m. spalio 15 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375, 463 punktą).

98 Šiuo atveju pati ieškovė pripažįsta, kad ginčijamame sprendime Komisija nurodė, pirma, priežastis, dėl kurių kvalifikavo pažeidimą kaip labai sunkų, antra, priežastis, dėl kurių nusprendė suskirstyti atitinkamas įmones į tris kategorijas ir diferencijuoti kiekvienai kategorijai nustatytas pradines baudas.

99 Be to, išnagrinėjus ginčijamo sprendimo 319–336 konstatuojamąsias dalis galima konstatuoti, kad Komisija iš tikrųjų šiuo klausimu pateikė pakankamai motyvų. Konkrečiai kalbant, iš ginčijamo sprendimo aiškiai matyti, kad pradinė bauda grindžiama, be kita ko, pažeidimo pobūdžiu, nustatytu įvertinus ginčijamo sprendimo 4.2 punkte išdėstytus jo pagrindinius požymius (žr. ginčijamo sprendimo 320 konstatuojamąją dalį), atitinkamos geografinės rinkos, t. y. EEE teritorijos, dydžiu (žr. ginčijamo sprendimo 330 konstatuojamąją dalį) ir diferencijuoto požiūrio į atitinkamas įmones taikymu siekiant atsižvelgti į jų faktinę ekonominę galimybę padaryti pastebimos žalos konkurencijai, įvertintą pagal parduodant PMMA produktus, dėl kurių jos dalyvavo nagrinėjamame kartelyje, pasiektą apyvartą (žr. ginčijamo sprendimo 332–334 konstatuojamąsias dalis). Dėl paskutinio klausimo Komisija taip pat paminėjo visos PMMA produktų rinkos dydį 2000 ir 2002 m., išreikštą kiekiu ir verte (žr. ginčijamo sprendimo 333 konstatuojamąją dalį). Taigi ieškovės teiginys, kad Komisija nepaaiškino, kaip ieškovei inkriminuojamo pažeidimo sunkumas pateisina tokios pradinės baudos nustatymą, neatitinka faktų.

100 Dėl ieškovės kaltinimo, kad 32,5 mln. EUR bauda, nustatyta, kaip ji, antrai kategorijai priskirtoms įmonėms, nėra konkrečiai pateisinta, pakanka priminti, jog pagal nusistovėjusią teismų praktiką dėl reikalavimo motyvuoti Komisija nėra įpareigota savo sprendime nurodyti skaičius, susijusius su baudų apskaičiavimo būdu (šio sprendimo 97 punkte minėto Sprendimo *Sarrió prieš Komisiją* 80 punktas ir šio sprendimo

97 punkte minėto 2002 m. spalio 15 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją* 464 punktas). Remiantis tuo, darytina išvada, kad pagal EB 253 straipsnį Komisija juo labiau neprivalėjo pagrįsti, kodėl kaip ieškovei nustatomą pradinę baudą ji pasirinko 32,5 mln. EUR sumą (šiuo klausimu taip pat žr. šio sprendimo 41 punkte minėto Sprendimo *Microsoft prieš Komisiją* 1361 punktą).

101 Dėl ieškovės argumento, kad iš esmės šio sprendimo 100 punkte minėta teismų praktika negali būti taikoma šioje byloje, atsižvelgiant į pradinės baudos dydį, pakanka pažymėti, jog ši teismų praktika taip pat buvo taikyta byloje, kurioje Komisija nustatė daug didesnę nei šiuo atveju pradinę baudą (šio sprendimo 41 punkte minėto Sprendimo *Microsoft prieš Komisiją* 1361 punktas). Be to, ieškovės teiginys, kad jai nustatytos pradinės baudos dydis „stipriai“ viršija labai sunkiems pažeidimams nustatytą 20 mln. EUR ribą, nekeičia šio sprendimo 100 punkte išdėstyto vertinimo. Taip pat reikia priminti, kad minėta riba yra tik minimali gairėse už tokius pažeidimus numatyta suma, nes jose nurodoma, jog „galimos baudos“ yra „daugiau kaip 20 mln. [EUR]“.

102 Dėl šios priežasties reikia atmesti antrąjį ieškinio pagrindą, kiek juo siekiama pagrįsti prašymą panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį. Be to, nagrinėjant šį ieškinio pagrindą pateikti įrodymai taip pat neleidžia pateisinti baudos dydžio sumažinimo pasinaudojant neribota Bendrojo Teismo jurisdikcija.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su Komisijos pareigos paskirstyti „pagrindinę baudą“ ieškovei ir „Lucite“ nepaisymu

103 Ieškovė pabrėžia, kad ji pati ir *Lucite* paeiliui dalyvavo darant numanomą pažeidimą, nes joms, iš pradžių vienai, paskui kitai, priklausė visi tie patys aktyvai, kurie yra pažeidimo dalykas, ir dėl to jos prisidėjo prie „tokio paties sunkumo“ pažeidimo. Todėl, anot ieškovės, šį „tokį patį sunkumą“ atitinkanti bauda turėjo būti paskirstyta joms, kad nebūtų du kartus atsižvelgta į „tikrąjį kiekvienos įmonės neteisėto elgesio poveikį konkurencijai“, kuris remiantis gairėmis yra svarbus veiksnys nustatant pažeidimo sunkumą. Tačiau baudos dydis buvo apskaičiuotas taip, lyg ieškovė ir *Lucite* būtų tuo pačiu metu atskirai dariusios poveikį konkurencijai. Dėl šio apskaičiavimo metodo už vieną pažeidimą buvo skirta daug didesnė bauda ir tik dėl to, kad pasikeitė įmonės savininkas, o ne dėl to, kad konkurencijai buvo padaryta kokia nors papildoma žala arba dėl to, kad ieškovė padarė kokią nors klaidą. Taigi Komisija pažeidė vienodo požiūrio ir proporcingumo principus.

104 Šiuo klausimu pirmiausia reikia atmesti Komisijos argumentus, kad šis ieškinio pagrindas nepriimtinas. Šis pagrindas nurodytas grindžiant šio sprendimo 36 punkte išdėstytus prašymus ir jeigu jis būtų pagrįstas, jis galėtų lemti ieškovei skirtos baudos sumažinimą. Priešingai nei teigia Komisija, ieškovė ginčija jai, o ne trečiajam asmeniui skirtos baudos dydį.

105 Toliau reikia pažymėti, kad nors šio pagrindo pavadinime minima „pagrindinė bauda“, iš ieškovės pateiktų dokumentų aiškiai matyti, kad jis susijęs tik su „baudos griežtumo elementu“, konkrečiai tariant, su ginčijamo sprendimo 336 konstatuojamojoje dalyje nustatyta 32,5 mln. EUR pradine bauda. Be to, pateikdama šį ieškinio pagrindą, ieškovė neginčija šio sprendimo 25 ir 26 punktuose išdėstytų Komisijos vertinimų.

106 Taigi reikia išnagrinėti, ar Komisija privalėjo, kaip tvirtina ieškovė, paskirstyti šią pradinę baudą ieškovei ir *Lucite*.

107 Reikia priminti, kad remiantis ginčijamu sprendimu ieškovė ir *Lucite* dalyvavo darant pažeidimą turėdamos tuos pačius *ICI Acrylics*, t. y. subjekto, kurį pirma įmonė perleido antrajai 1999 m. lapkričio 2 d., arba apytiksliai pažeidimo laikotarpio viduryje, aktyvus. Beje, ši data yra ieškovės ir *Lucite* atsakomybės už pažeidimą „padalijimo“ data (žr. šio sprendimo 21 punktą). Be to, taikydama diferencijuotą požiūrį į šias dvi įmones Komisija atsižvelgė į tą pačią *Lucite* 2000 m. pasiektą apyvartą. Šiuo pagrindu kiekvienai jų ji nustatė 32,5 mln. EUR pradinę baudą (žr. ginčijamo sprendimo 334 ir 336 konstatuojamąsias dalis).

108 Šiomis aplinkybėmis galima pagrįstai daryti prielaidą, kad jei *ICI Acrylics* nebūtų pakeitusi savininko, taikant tą pačią baudos dydžio apskaičiavimo metodiką Komisiją būtų apskaičiavusi tik vieną 32,5 mln. EUR pradinę baudą, kurią būtų nustačius tokiam vienam savininkui. Todėl atrodo, kad ieškovės tvirtinimas, jog pats *ICI Acrylics* perleidimas turėjo įtakos bendram ginčijamu sprendimu skirtų baudų dydžiui, yra pagrįstas.

109 Vis dėlto ieškovės teiginys, kad Komisija turėjo elgtis kitaip ir paskirstyti pradinės baudos sumą atitinkamoms įmonėms, yra atmestinas.

110 Pirma, šis teiginys iš esmės grindžiamas prielaida, kad pažeidimo sunkumo įvertinimas turi būti glaudžiai susijęs su „poveikiu konkurencijai“ arba su „žala“ jai, todėl ieškovė ir *Lucite*, kaip *ICI Acrylics* pasikeitusios savininkės, prisidėjo prie „tokio paties sunkumo“ pažeidimo. Šiuo klausimu ieškovė remiasi gairių tekstu, pagal kurį pažeidimo sunkumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į „faktinį kiekvienos įmonės <...> pažeidimo poveikį konkurencijai“.

111 Tačiau ši prielaida klaidinga.

112 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką antikonkurencinių veiksmų pasekmės savaime nėra lemiamas kriterijus nustatant tinkamą baudos dydį (2003 m. spalio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją*, C-194/99 P, Rink. p. I-10821, 118 punktas ir 2009 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Prym ir Prym Consumer prieš Komisiją*, C-534/07 P, Rink. p. I-7415, 96 punktas). Pažeidimo sunkumas turi būti nustatomas remiantis daugeliu veiksnių, kaip antai specifinėmis bylos aplinkybėmis, jos kontekstu ir baudų atgrasomuoju poveikiu (žr. 2005 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 241 ir 242 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką), o, pavyzdžiui, su tam tikro elgesio ketinimais susiję aspektai gali turėti daugiau reikšmės nei veiksniai, susiję su pažeidimo pasekmėmis, visų pirma tada, kai kalbama apie dėl savo pobūdžio sunkius pažeidimus (žr. minėto Sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją* 118 punktą ir minėto Sprendimo *Prym ir Prym Consumer prieš Komisiją* 96 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

113 Be to, ieškovė remiasi tik gairių teksto ištrauka. Pagal gairių 1 punkto A dalį „vertinant pažeidimo sunkumą reikia atsižvelgti į jo pobūdį, įtaką rinkai, jeigu ji gali būti įvertinta, ir atitinkamos geografinės rinkos dydį“. Taikant šiuos kriterijus „pažeidimai skirstomi į tris kategorijas: lengvi pažeidimai, sunkūs pažeidimai ir labai sunkūs pažeidimai“. Dėl labai sunkių pažeidimų gairėse, be kita ko, patikslinama, kad „šiems pažeidimams iš esmės priskiriami horizontalūs apribojimai, pavyzdžiui, „kainų karteliai““ ir kad galimos baudos yra „daugiau kaip 20 mln. [EUR]“. Be to, gairėse numatyta, kad „kiekvienos šios kategorijos <...> atveju siūlomų baudų skalė leidžia skirti įmonėms skirtingas baudas pagal jų padaryto pažeidimo pobūdį“.

114 Taigi pažeidimo pobūdis gairėse akcentuojamas kaip lemiamas veiksnys vertinant pažeidimo sunkumą ir nustatant pradinės baudos dydį (taip pat šiuo klausimu žr. 2008 m. spalio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Carbone-Lorraine prieš Komisiją*, T-73/04, Rink. p. II-2661, 91 punktą). Kalbant apie konkretų pažeidimo poveikį, gairėse numatytas „konkrečios įtakos rinkai“ kriterijus, kuris susijęs su visu pažeidimu, o ne kiekvienos įmonės veiksmų padariniais (šiuo klausimu žr. 2009 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Carbone-Lorraine prieš Komisiją*, C-554/08 P, neskelbiamo Rinkinyje, 21 ir 24 punktus), tačiau patikslinta, kad į jį atsižvelgiama tik tuomet, kai įtaka gali būti įvertinta.

115 Be to, ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad „konkretaus“ ginčijamo pažeidimo „poveikio EEE rinkai nustatyti neįmanoma“, todėl ji tvirtino, kad nustatydama baudos dydį „specialiai“ nesirėmė „konkrečiu [pažeidimo] poveikiu [rinkai]“ (ginčijamo sprendimo 321 konstatuojamoji dalis). Taigi remdamasi būtent atliktu pažeidimo pobūdžio, atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 4.2 punkte išdėstytus jo pagrindinius požymius (žr. ginčijamo sprendimo 320 konstatuojamąją dalį), bei atitinkamos geografinės rinkos dydžio (žr. ginčijamo sprendimo 330 konstatuojamąją dalį), vertinimu, ji padarė išvadą, kad šiuo atveju pažeidimas yra labai sunkus.

116 Toks požiūris, kurio ieškovė, beje, neginčija, atitinka teismų praktiką, pagal kurią horizontalūs kainų arba rinkų padalijimo karteliai gali būti kvalifikuoti kaip labai sunkūs pažeidimai vien pačiu pažeidimo pobūdžiu, nekeliant Komisijai reikalavimo, be kita ko, įrodyti konkretų pažeidimo poveikį rinkai (šio sprendimo 112 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Prym ir Prym Consumer prieš Komisiją* 75 punktas ir 2009 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Erste Group Bank ir kt. prieš Komisiją*, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P ir C-137/07 P, Rink. p. I-8681, 103 punktas).

117 Ieškovės nurodytas „tikrojo kiekvienos įmonės pažeidimo poveikio konkurencijai“ kriterijus paminėtas gairių 1 punkto A dalies priešpaskutinėje pastraipoje, kurioje nustatyta, kad „jei pažeidimą padaro kelios įmonės (pvz., kartelio atveju), tam tikrais atvejais gali prireikti koreguoti baudas, numatytas kiekvienai iš trijų kategorijų, siekiant atsižvelgti į specifinį kiekvienos įmonės dydį ir jos pažeidimo poveikį konkurencijai, visų pirma tuomet, kai to paties tipo pažeidimus padaro labai skirtingo dydžio įmonės“. Todėl tai yra tik fakultatyvus kriterijus, leidžiantis nustatyti pradinės baudos dydį tuo atveju, kai darant pažeidimus dalyvauja kelios įmonės, o ne lemiamas kriterijus nustatant minėtą baudą. Beje, šis kriterijus susijęs ne su kiekvienos darant konkretų pažeidimą dalyvavusios įmonės elgesio antikonkurencinių pasekmių kiekybiniu vertinimu, o su atsižvelgimu į jų galimus objektyvius skirtumus, kaip antai labai skirtingą įmonių dydį, nustatant pradinės baudos dydį.

118 Remiantis tuo, galima daryti išvadą, kad net jeigu, kaip tvirtina ieškovė, pasikeitus *ICI Acrylics* savininkei konkurencijai papildomai nebuvo padaryta jokios žalos, remiantis šia aplinkybe negalima daryti išvados, kad ieškovė ir *Lucite* prisidėjo prie „tokio paties sunkumo“ pažeidimo ir todėl pradinė bauda turėjo būti joms paskirstyta.

119 Antra, ieškovė, teigdama, kad pradinę baudą reikia paskirstyti jai ir *Lucite*, neatsižvelgia į tai, jog samprotavimai, kuriais vadovaujantis nustatoma minėta bauda (žr. ginčijamo sprendimo 319–336 konstatuojamąsias dalis), taikomi jai visa apimtimi.

120 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad pagal ginčijamą sprendimą tiek ieškovė, tiek *Lucite* padarė minėto sprendimo 1 straipsnyje numatytą pažeidimą. Ieškovė neginčija, jog yra atsakinga už šį pažeidimą (žr. šio sprendimo 40 punktą). Be to, ji neginčija Komisijos vertinimo, kad ji turi būti laikoma „įmone, kaip tai suprantama pagal [EB] 81 straipsnį“ (ginčijamo sprendimo 288 konstatuojamoji dalis).

121 Be to, ieškovė neginčija nei pažeidimo sunkumo vertinimo, kurį Komisija atliko ginčijamo sprendimo 319–331 konstatuojamosiose, nei jos vertinimo, kad taikant diferencijuotą požiūrį *Lucite* apyvarta, pasiekta 2000 m. parduodant PMMA produktus, yra tinkamas rodiklis nustatant *ICI Acrylics* dydį ir ekonominį pajėgumą atitinkamoje rinkoje (ginčijamo sprendimo 334 konstatuojamoji dalis).

122 Tokiomis sąlygomis ieškovės argumentais iš tikrųjų siekiama palankesnio ieškovės vertinimo, kiek tai susiję su pradinės baudos dydžiu, palyginti su kitomis ginčijamo sprendimo adresatėmis, tik dėl to, kad ji perleido aktyvus, kurie yra pažeidimo dalykas.

123 Tačiau vien dėl šios aplinkybės jos padarytas pažeidimas netapo lengvesnis. Todėl ieškovei buvo skirta lygiai tokio pat dydžio bauda, kokia jai būtų buvusi skirta, jei, užuot perleidusi *ICI Acrylics* nuo 1999 m. lapkričio 2 d. *Lucite*, ji tą dieną paprasčiausiai būtų nutraukusi pažeidimą.

124 Taigi, priešingai nei teigia ieškovė, nepaisant to, jog ji dalyvavo kartelyje su tais pačiais aktyvais kaip ir vėliau *Lucite*, ji padarė pažeidimą, kurio sunkumas pateisina Komisijos jai apskaičiuoto dydžio pradinės baudos nustatymą. Todėl jos teiginiui, kad šią pradinę baudą reikia paskirstyti jai ir *Lucite*, negali būti pritarta.

125 Kiti ieškovės argumentai negali pakeisti šios išvados.

126 Pirma, ieškovė nurodo, kad nepakanka „paskirstyti jai ir *Lucite* tik „trukmės“ kriterijų“. Pagal gairėse įtvirtintą metodą būtent „„sunkumo“ kriterijus“ turi lemiamą reikšmę nustatant pagrindinės baudos dydį, nes už kiekvienus pažeidimo metus pradinės baudos dydis didinamas tik 10 %. Be to, nesant

„tiesinio sąryšio“ tarp pažeidimo trukmės ir pagrindinės baudos dydžio, nors „„trukmės“ kriterijus“ buvo „paskirstytas“ ieškovei ir *Lucite*, bendra jų pagrindinių baudų sumą yra didesnė nei bauda, kuri būtų apskaičiuota, jei *ICI Acrylics* nebūtų pakeitusi savininko.

127 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad ieškovės pagrindinė bauda buvo nustatyta atsižvelgiant į jos pačios dalyvavimą darant pažeidimą (žr. šio sprendimo 26 punktą). Be to, kaip teisingai pažymi Komisija, „„trukmės“ kriterijus“ buvo tinkamai paskirstytas ieškovei ir *Lucite*.

128 Tiesa, kaip teigia ieškovė, bendra ieškovės ir *Lucite* pagrindinė bauda yra didesnė nei bauda, kuri būtų buvusi apskaičiuota, jei *ICI Acrylics* nebūtų pakeitusi savininko (žr. šio sprendimo 108 punktą). Tačiau reikia konstatuoti, kad tai yra paprasčiausia gairėse, atspindinčiose politiką, kurios Komisija įsipareigojo laikytis nustatydama baudas, numatyto metodo taikymo pasekmė. Turint omenyje Komisijos šiuo klausimu turimą diskreciją (šiuo klausimu žr. 1983 m. birželio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Musique Diffusion française ir kt. prieš Komisiją*, 100/80-103/80, Rink. p. 1825, 105–109 punktus), ji turi teisę nustatyti tokį pažeidimo sunkumo ir trukmės kriterijų santykį.

129 Aplinkybė, kad nustatant pagrindinės baudos dydį pažeidimo sunkumo kriterijus šiuo atveju buvo svaresnis nei pažeidimo trukmės kriterijus, neleidžia pritarti ieškovės teiginiui apie būtinybę „paskirstyti baudos „griežtumo elementą“ jai ir *Lucite*“.

130 Be to, „tiesinis sąryšis“ tarp pažeidimo trukmės ir pagrindinės baudos dydžio, būtent pradinės baudos dydžio dauginimas iš įmonės dalyvavimo darant pažeidimą metų skaičiaus, būtų šiuo atveju ieškovei nenaudingas, nes lemtų didesnę pagrindinę baudą nei jai buvo skirta.

131 Antra, reikia atmesti ieškovės argumentus, susijusius su Komisijos tvirtinimu pranešime apie kaltinimus, kad „jei aktyvus įgijusi įmonė toliau pažeidžia [EB] 81 straipsnį ir (arba) EEE susitarimo 53 straipsnį, atsakomybė už pažeidimą turi būti paskirstyta aktyvų, kurie yra pažeidimo dalykas, pardavėjui ir įgijėjui“ (pranešimo apie kaltinimus 347 punktas).

132 Priešingai nei leidžia suprasti ieškovė, taip tvirtinant nekonkretizuojamas klausimas dėl galimo baudos „griežtumo elemento“ paskirstymo tarp jos ir *Lucite*. Kaip aiškiai matyti iš Komisijos pavartotų žodžių ir šio teiginio vietos pranešimo apie kaltinimus 5.6 punkte, jis yra susijęs tik su atsakomybės už pažeidimą paskirstymu, nustatant pranešimo apie kaltinimus adresatus, aktyvų, kurie yra pažeidimo dalykas, pardavėjui ir įgijėjui. Tokia pati išvada darytina, atsižvelgiant į išnašoje esančią nuorodą į 1988 m. gruodžio 21 d. Komisijos sprendimo 89/190/EEB dėl procedūros pagal EEB sutarties 85 straipsnį (IV/31.865 – PVC) (OL L 74, 1989, p. 1) 43 konstatuojamąją dalį. Be to, reikia priminti, kad Komisija ginčijamame sprendime atliko tokį atsakomybės už pažeidimą paskirstymą ieškovei ir *Lucite* (žr. šio sprendimo 21 punktą).

133 Trečia, ieškovė nurodo, kad savo ankstesniuose sprendimuose Komisija taikė metodą, pagal kurį bauda buvo skaidoma atsižvelgiant į pažeidimą padariusio vieneto priklausymo nuosavybės teise laikotarpį.

134 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad Komisijos sprendimų priėmimo praktika nėra teisinis pagrindas nustatant baudas konkurencijos srityje, nes šioje srityje Komisija turi didelę diskreciją ir kuria naudodamasi ji nėra saistoma savo ankstesnių vertinimų (žr. šio sprendimo 112 punkte minėto Sprendimo *Prym ir Prym Consumer prieš Komisiją* 98 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

135 Bet kuriuo atveju ieškovė neginčija Komisijos argumento, kad kitaip nei šioje byloje, jos nurodomuose sprendimuose buvo nagrinėjamas teisinį subjektiškumą turinčios dukterinės bendrovės perleidimas. Tačiau tuomet kalbama apie iš esmės skirtingas faktines aplinkybes nustatant baudą, nes *ICI Acrylics* neturint teisinio subjektiškumo, jai nebuvo galima skirti jokios baudos. Todėl, kad ir kaip būtų, šioje byloje ieškovė negali veiksmingai remtis Komisijos sprendimais dėl dukterinės bendrovės perleidimo pažeidimo laikotarpiu.

136 Galiausiai reikia pažymėti, kad pateikdama šį ieškinio pagrindą ieškovė taip pat mini proporcingumo ir vienodo požiūrio principų pažeidimą. Tačiau ji nepateikia šiuo klausimu jokių konkrečių argumentų, kitokių nei jau išnagrinėti šiame sprendime, kiek tai susiję su tariama Komisijos pareiga „paskirstyti „griežtumo elementą““ dėl to, kad dėl šio perleidimo konkurencijai nebuvo padaryta jokios papildomos žalos. Todėl šiuos argumentus taip pat reikia atmesti.

137 Dėl šios priežasties reikia atmesti trečiąjį pagrindą, kiek juo siekiama pagrįsti prašymą panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį. Be to, remiantis nagrinėjant šį pagrindą pateiktais įrodymais juo labiau negalima pateisinti baudos dydžio sumažinimo pasinaudojant neribota Bendrojo Teismo jurisdikcija.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su netinkamu pradinės baudos padidinimu siekiant atgrasomojo poveikio

138 Šį pagrindą sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje ieškovė nurodo, kad nustatydama, kiek reikia padidinti pradinę baudą siekiant atgrasomojo poveikio, Komisija neteisingai įvertino jos faktines finansines galimybes. Antroje dalyje ieškovė papildomai teigia, kad Komisija pažeidė proporcingumo ir vienodo požiūrio principus.

Dėl pirmos dalies, susijusios su tuo, kad Komisija neteisingai įvertino ieškovės faktines finansines galimybes.

139 Ieškovė tvirtina, kad siekiant pakankamo atgrasomojo poveikio ir padidinus pradinę baudą 50 % buvo neteisingai įvertintos jos tikrosios finansines galimybes. Anot jos, kaip ji įrodė per tyrimą, padidinimas nėra adekvatus jos apyvartai, kuria Komisija rėmėsi jį nustatydama. Jos nuomone, apyvartos kriterijus yra svarbus kaip įmonės ekonominio pajėgumo „rodiklis“ arba „apytikslis vertinimas“, tačiau nėra pakankamas, kai atitinkama įmonė pateikia kitus ekonominio pajėgumo įrodymus. Todėl aptariamą padidinimą reikia panaikinti.

140 Šiuo klausimu visų pirma reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 337 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, jog labai sunkių pažeidimų kategorijoje galimų skirti baudų ribos taip pat suteikia galimybę nustatyti tokio dydžio baudą, kad ji užtikrintų pakankamą atgrasomąjį poveikį, „atsižvelgiant į kiekvienos įmonės dydį ir ekonominį pajėgumą“. Siekdama įvertinti ieškovės dydį ir ekonominį pajėgumą Komisija atsižvelgė į jos bendrą apyvartą 2005 m, t. y. paskutiniais finansiniais metais prieš metus, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas (8,49 mlrd. EUR), ir nusprendė pritaikyti baudai dauginimo koeficientą 1,5 (žr. ginčijamo sprendimo 349 ir 350 konstatuojamąsias dalis).

141 Šiomis aplinkybėmis Komisija, atsakydama į ieškovės argumentus dėl rėmimosi apyvarta vertinant jos ekonominį pajėgumą, nurodė, kad apyvartos kriterijus yra pagrįstas ir naudingas įmonės galimybių ir ekonominio pajėgumo rodiklis ir kad šioje byloje ji vienodai taikė šį kriterijų visoms atitinkamoms įmonėms (ginčijamo sprendimo 347 konstatuojamoji dalis).

142 Toliau dėl atgrasymo sąvokos reikia priminti, kad ji yra vienas iš veiksnių, į kuriuos reikia atsižvelgti apskaičiuojant baudą. Teismų praktikoje nustatyta, kad už EB 81 straipsnio pažeidimus skiriamų ir Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatytų baudų tikslas – nubausti atitinkamas įmones už neteisėtus veiksmus ir atgrasyti šias įmones bei kitus ūkio subjektus nuo Sąjungos konkurencijos teisės taisyklių pažeidimo ateityje. Todėl apskaičiuodama baudą Komisija gali atsižvelgti, be kita ko, į atitinkamos įmonės dydį bei ekonominį pajėgumą (šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Showa Denko prieš Komisiją*, C-289/04 P, Rink. p. I-5859, 16 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

143 Atsižvelgimas į atitinkamos įmonės dydį ir bendrus išteklius, siekiant užtikrinti pakankamai atgrasomąjį baudos poveikį, grindžiamas noru padaryti poveikį minėtai įmonei, nes sankcija neturi būti pernelyg menka, atsižvelgiant, be kita ko, į šios įmonės finansines galimybes (2010 m. birželio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Lafarge prieš Komisiją*, C-413/08 P, Rink. p. I-5361, 104 punktas). Be to, buvo

nuspręsta, kad atgrasymo tikslą, kurio Komisija gali siekti apskaičiuodama baudą, galima veiksmingai pasiekti tik atsižvelgiant į įmonės padėtį baudos skyrimo momentu (2006 m. balandžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Degussa prieš Komisiją*, T-279/02, Rink. p. II-897, 278 punktas).

144 Šioje byloje ieškovė neginčija pačios Komisijos galimybės atsižvelgti į įmonės dydį ir ekonominį pajėgumą koreguojant baudos dydį. Tačiau ji ginčija apyvartos kriterijaus svarbą vertinant jos dydį ir ekonominį pajėgumą.

145 Šiuo atžvilgiu reikia atkreipti dėmesį, kad Teisingumo Teismas nuolat pažymi, jog bendra įmonės apyvarta yra jos dydžio ir ekonominio pajėgumo rodiklis, nors apytikslis ir netobulas (žr. šio sprendimo 112 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 243 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Todėl buvo nuspręsta, kad Komisija, nustatydama pakankamą atgrasomąjį poveikį užtikrinančios baudos lygį, turi teisę atsižvelgti į bendrą atitinkamos įmonės apyvartą (šio sprendimo 142 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Showa Denko prieš Komisiją* 15–18 punktai ir 2008 m. gegužės 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Evonik Degussa prieš Komisiją ir Tarybą*, C-266/06 P, neskelbiamo Rinkinyje, 120 punktas; 2003 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cheil Jedang prieš Komisiją*, T-220/00, Rink. p. II-2473, 96 punktas).

146 Taigi, nors teismų praktikoje aiškiai pripažįstama, kad bendra įmonės apyvarta yra jos dydžio ir ekonominio pajėgumo „rodiklis“, kuris gali būti „netobulas“ ir „apytikslis“, kartu pagal ją leidžiama vadovautis šiuo kriterijumi nustatant baudos padidinimą, kuriuo siekiama atgrasomojo poveikio. Neginčijamas tokio sprendimo privalumas yra tas, kad jis leidžia Komisijai nustatant baudos dydį remtis objektyviu kriterijumi ir taikyti jį vienodai visoms suinteresuotosioms įmonėms.

147 Remiantis tuo, darytina išvada, kad teiginio, jog įmonės apyvarta parodo jos ekonominį pajėgumą tik netobulai arba apytiksliai, savaime nepakanka siekiant paneigti šio kriterijaus svarbą apskaičiuojant baudos dydžio padidinimą atgrasymo tikslais.

148 Tiesa, kaip tvirtina ieškovė, iš esmės nereikia pamiršti tikslo, kurio siekiama taikant minėtą padidinimą, būtent pakoreguoti baudą taip, kad ji nebūtų nereikšminga arba, priešingai, pernelyg didelė, pirmiausia atsižvelgiant į aptariamos įmonės finansines galimybes (žr. šio sprendimo 143 punktą ir šio sprendimo 143 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Degussa prieš Komisiją* 283 punktą ir 2008 m. birželio 18 d. Sprendimo *Hoechst prieš Komisiją*, T-410/03, Rink. p. II-881, 379 punktą).

149 Tačiau remiantis ieškovės pateiktais argumentais negalima nustatyti, kad jos apyvarta, į kurią atsižvelgė Komisija, suformuoja tokią klaidingą nuomonę apie jos finansines galimybes, kad minėto tikslo šiuo atveju nepaisoma.

150 Visų pirma reikia pažymėti, kad ieškovė nepateikia jokių jos nurodytus argumentus ir skaičius grindžiančių konkrečių įrodymų, nes ieškinyje šiuo klausimu nėra paminėtas nė vienas dokumentas.

151 Toliau reikia konstatuoti, kad ieškovė ieškinyje tik pažymi, jog turi įsipareigojimų dėl pensijų, kurie yra didesni, nei galima būtų spręsti iš jos dydžio, taip pat įsiskolinimą, susijusį su 1997 m. įvykdyto pirkimo finansavimu, tačiau detaliai nepaaiškina, kaip konkrečiai šių įsipareigojimų buvimas daro poveikį jos 2005 m. apyvartai, į kurią Komisija atsižvelgė.

152 Reikia atkreipti dėmesį, kaip teisingai pastebi Komisija, kad tai yra su keliais metais susiję veiksniai, todėl jie nebūtinai patikimai parodo įmonės ekonominį pajėgumą ginčijamo sprendimo priėmimo momentu, nors iš principo neišvengiamai daro poveikį įmonės apyvartai. Pati ieškovė ieškinyje taip pat tvirtina, kad aptariamas įsiskolinimas „darė poveikį jos veiklai“. Be to, ieškovė neginčijo Komisijos argumento, kad aptariami įsipareigojimai neišvengiamai atsispindi jos apyvartoje.

153 Taip pat reikia pabrėžti, kad ieškovė nepaaiškina, kiek apyvartos kriterijus tinkamai neparodo jos finansinių galimybių dėl jos nurodytų priežasčių. Ji tik prašo paprasčiausia panaikinti Komisijos pritaikytą padidinimą. Tačiau reikia konstatuoti, kad tai padarius ieškovė atsidurtų tokioje pat

situacijoje kaip *Barlo* ir *Lucite*, kurioms joks padidinimas siekiant atgrasomojo poveikio nebuvo pritaikytas. Šių dviejų įmonių apyvartos 2005 m. atitinkamai sudarė apie 4 % ir 13 % ieškovės apyvartos (žr. ginčijamo sprendimo 36 ir 46 konstatuojamąsias dalis). Kadangi įtikinamų įrodymų nėra, negalima pritarti teiginiui, kad ieškovės apyvarta kalbant apie jos finansines galimybes buvo tokia klaidinanti.

154 Taigi ieškovė nepaneigė Komisijos vertinimo, kad jos apyvarta yra „pagrįstas ir naudingas jos galimybių ir ekonominio pajėgumo rodiklis“ (ginčijamo sprendimo 347 konstatuojamoji dalis). Todėl, priešingai nei teigia ieškovė, Komisija, nustatydama tinkamą padidinimą, galėjo remtis minėta apyvarta (žr., be kita ko, šio sprendimo 146 ir 147 punktus).

155 Be to, kiek ieškovė tvirtina, kad Komisija neišnagrinėjo per administracinę procedūrą pateiktų įrodymų dėl jos finansinių galimybių, šį argumentą taip pat reikia atmesti. Pirma, tai yra tik paprasčiausias ieškovės teiginys, niekaip konkrečiai nepatvirtintas, pavyzdžiui, įvardijant įrodymus, į kuriuos Komisija neatsižvelgė. Antra, iš ginčijamo sprendimo bet kuriuo atveju matyti, kad Komisija išnagrinėjo ieškovės argumentus, pagal kuriuos atsižvelgus į apyvartą jos finansinės galimybės buvo pervertintos, ir padarė išvadą, kad apyvarta yra pagrįstas ir naudingas jos galimybių ir ekonominio pajėgumo rodiklis (ginčijamo sprendimo 343 ir 347 konstatuojamosios dalys). Nors Komisija nepateikė detalaus atsakymo į kiekvieną ieškovės argumentą, ši aplinkybė savaime neleidžia tvirtinti, kad šie argumentai nebuvo išnagrinėti.

156 Galiausiai ieškovė taip pat teigia, kad šiuo atveju padidinimo būtinybę juo labiau reikėjo pagrįsti dėl to, kad, kaip ji įrodė, nė vienas tikrasis pažeidėjas nedirbo joje ir neužėmė atsakingų pareigų, nė vienas valdybos narys neprisidėjo prie pažeidimo padarymo, o bauda jau ir taip buvo labai didelė.

157 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad ginčijamo sprendimo 337–350 konstatuojamosiose dalyse Komisija, vertindama pažeidimo sunkumą, padidino pradinę baudą siekdama „atsižvelgiant į kiekvienos įmonės dydį ir ekonominį pajėgumą“ užtikrinti „pakankamą jos atgrasomąjį poveikį“ (ginčijamo sprendimo 337 konstatuojamoji dalis). Šis baudos apskaičiavimo etapas pagrįstas būtinybe nustatyti tokio dydžio baudą, kuri būtų pakankamai atgrasanti įvertinus bendrus įmonės išteklius ir jos galimybę sutelkti baudai sumokėti reikalingas lėšas. Dėl šios priežasties ieškovės teiginiai, kad nė vienas tikrasis pažeidėjas nedirbo ieškovės įmonėje ir neužėmė joje atsakingų pareigų ir kad nė vienas valdybos narys neprisidėjo prie pažeidimo padarymo, šiuo atveju nėra svarbūs ir todėl neveiksmingi.

158 Darytina išvada, kad šio ieškinio pagrindo pirmoje dalyje nurodytais argumentais negalima nuginčyti ginčijamo sprendimo 349 ir 350 konstatuojamosiose dalyse ieškovei pritaikyto padidinimo.

159 Todėl reikia atmesti šio ieškinio pagrindo pirmą dalį, kiek ja siekiama pagrįsti prašymą panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį.

Dėl antros dalies, susijusios su proporcingumo ir vienodo požiūrio principu pažeidimu

160 Ieškovė teigia, kad net darant prielaidą, jog Komisija turėjo teisę taikyti tik apyvarta grindžiamą atgrasomąjį padidinimą, sprendimo adresates ji turėjo vertinti laikydamasi teisingumo ir proporcingumo principų. Tačiau ieškovei pritaikytas padidinimas proporcingai didesnis nei pritaikytas *Atofina*, todėl proporcingumo ir vienodo požiūrio principai buvo pažeisti.

161 Šiuo atžvilgiu reikia pastebėti, kad, kaip pažymi ieškovė, apyvarta (8,49 mlrd. EUR), į kurią Komisija atsižvelgė ieškovės atveju, iš tikrųjų yra šešiolika kartų mažesnė nei *Atofina* apyvarta (143 mlrd. EUR), nors ieškovei pritaikytas baudos padidinimas (50 %) tik keturis kartus mažesnis nei *Atofina* (200 %).

162 Tačiau šios pastabos nepakanka tam, kad remiantis ieškovės nurodytais principais būtų galima suabejoti jai pritaikyto padidinimo dydžiu.

163 Pirma, šis kitoks, palyginti su kita įmone, požiūris savaime nereiškia, kad ieškovei pritaikytas padidinimas nėra proporcingas siekiamo tikslo atžvilgiu, būtent, kaip numatyta ginčijamo sprendimo 337 konstatuojamojoje dalyje, – nustatyti tokio dydžio baudą, kuri būtų pakankamai atgrasanti įmonės dydžio ir ekonominio pajėgumo atžvilgiu. Tačiau šioje ieškinio pagrindo dalyje ieškovė nepateikia jokių argumentų šiuo klausimu.

164 Kad ir kaip būtų, ieškovės argumentas, kiek juo akcentuojama *Atofina* padėtis ir darant prielaidą, kad jis yra pagrįstas, lemtų situaciją, kai ieškovei būtų pritaikytas tik apie 12,5 % padidinimas (šešiolika kartų mažesnis padidinimas nei *Atofina* pritaikytas 200 % padidinimas). Tačiau atsižvelgiant į jos dydį ir ekonominį pajėgumą, kurį parodo 2005 m. pasiekta apyvarta, tokio padidinimo nepakaktų nustatytam tikslui pasiekti.

165 Antra, net jei šį skirtumą būtų galima laikyti vienodo požiūrio principo pažeidimu, tai nereiškia, kad ieškovė įgytų teisę į pritaikyto padidinimo sumažinimą.

166 Šiuo klausimu Komisija teisingai pažymi, kad ieškovė bando „atvirkščiai“ taikyti 2004 m. balandžio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją* (T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 ir T-252/01, Rink. p. II-1181, 244–249 punktai) suformuluotą metodą. Byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, įmonės *Showa Denko KK* (toliau – SDK) apyvarta buvo du kartus didesnė nei įmonės *VAW Aluminium AG* (toliau – VAW). Tačiau Komisija pritaikė SDK šešis kartus didesnį padidinimą (150 %) nei VAW (25 %). Būtent tokioje situacijoje Pirmosios instancijos teismas nusprendė pakeisti SDK pritaikytą padidinimą 50 % padidinimu, t. y. du kartus didesniu nei buvo pritaikytas VAW.

167 Tačiau tai nereiškia, kad tokia įmonė, kaip antai ieškovė, galėtų naudingai remtis tariamu vienodo požiūrio principo pažeidimu dėl to, kad už ją didesnei įmonei pritaikytas padidinimas yra nepakankamai didelis, kad būtų atsižvelgta į šių dviejų įmonių dydžio skirtumus.

168 Trečia, bet kuriuo atveju, ieškovei pritaikyto padidinimo dydžio pagrįstumas vienodo požiūrio ir proporcingumo principų atžvilgiu, prireikus, turėtų būti išnagrinėtas lyginant ne tik su *Atofina* pritaikytu padidinimu, bet taip pat su kitoms atitinkamoms įmonėms pritaikytais padidinimais.

169 Konkrečiai kalbant, kaip matyti iš teismų praktikos, Bendrojo Teismo sprendimas, priimtas nagrinėjant šią ieškinio pagrindo dalį, negali lemti nevienodo požiūrio į darant nagrinėjamą pažeidimą dalyvavusias įmones (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 97 punkte minėto Sprendimo *Sarrió prieš Komisiją* 97 punktą ir 2007 m. sausio 25 d. Sprendimo *Dalmine prieš Komisiją*, C-407/04 P, Rink. p. I-829, 152 punktą).

170 Ieškovė ieškinyje nepateikia argumentų šiuo klausimu.

171 Be to, reikia priminti, kad didėjančia tvarka ginčijamame sprendime buvo pritaikyti tokie padidinimai:

— *Barlo*, kurios apyvarta sudarė 310,85 mln. EUR (ginčijamo sprendimo 46 konstatuojamoji dalis), padidinimas nebuvo pritaikytas;

— *Lucite*, kurios apyvarta sudarė apie 1,14 mlrd. EUR (ginčijamo sprendimo 36 konstatuojamoji dalis), padidinimas nebuvo pritaikytas;

— trims *Total* grupės bendrovėms (*Arkema*, *Altuglas* ir *Altumax*), kurių apyvarta sudarė apie 5,71 mlrd. EUR (ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamoji dalis), buvo pritaikytas „hipotetinis“ 25 % padidinimas (dauginimo koeficientas 1,25), siekiant apskaičiuoti baudos padidinimą dėl šių trijų bendrovių padaryto pakartotinio pažeidimo (žr. ginčijamo sprendimo išnašą Nr. 233). Be to, priimdamas sprendimą dėl šių bendrovių ieškinio dėl ginčijamo sprendimo, Bendrasis Teismas sumažino joms skirtos baudos dydį ir perskaičiavo jos bendrą dydį, remdamasis siekiant atgrasyti pritaikytu 25 % padidinimu (2011 m. birželio 7 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Arkema France ir kt. prieš Komisiją*, T-217/06, Rink. p. II-2593, 339 ir 340 punktai);

— ieškovei, kurios apyvarta 2005 m. sudarė 8,49 mlrd. EUR, buvo pritaikytas 50 % padidinimas (dauginimo koeficientas 1,5);

— *Degussa*, kurios apyvarta sudarė 11,75 mlrd. EUR, buvo pritaikytas 75 % padidinimas (dauginimo koeficientas 1,75);

— *Atofina* (penkios *Total* grupės bendrovės), remiantis 143,168 mlrd. EUR *Total SA* apyvarta 2005 m., buvo pritaikytas 200 % padidinimas (dauginimo koeficientas 3) (ginčijamo sprendimo 349 ir 350 konstatuojamosios dalys).

172 Taigi iš ginčijamo sprendimo aiškiai matyti, kad *Atofina* atvejis yra specifinis dėl to, kad įmonės apyvarta buvo gerokai didesnė nei visų kitų atitinkamų įmonių. Tačiau Komisijos požiūris į visas kitas įmones buvo nuoseklus, nes ji pritaikė 25, 50 ir 75 % padidinimus įmonėms, kurių apyvartos buvo atitinkamai 5,71, 8,49 ir 11,75 mlrd. EUR.

173 Tiesa, Komisija griežtai nesilaikė matematinių proporcijų, konkrečiai kalbant, *Arkema* ir ieškovei pritaikyto padidinimo (procentais) skirtumas (+ 100 %) yra daug didesnis nei jų apyvartų skirtumas (+ 48 %), nors ieškovės ir *Degussa* atveju šis skirtumas buvo mažesnis (padidinimo – + 50 %, apyvartos – + 38 %).

174 Vis dėlto šio fakto nepakanka, kad būtų įrodytas ieškovės nurodytų principų pažeidimas. Atsižvelgiant į Komisijos šioje srityje turimą diskreciją ir į atgrasymo tikslą, siekiama taikant šiuos padidinimus, remiantis vienodo požiūrio ir proporcingumo principais iš jos negalima reikalauti užtikrinti, kad šių padidinimų skirtumai griežtai atitiktų visus įmonių apyvartos skirtumus (šiuo klausimu pagal analogiją taip pat žr. šio sprendimo 145 punkte minėto Sprendimo *Evonik Degussa prieš Komisiją ir Tarybą* 122 punktą). Kaip matyti iš teismų praktikos, nors apyvarta yra svarbus kriterijus nustatant tokio dydžio baudą, kad ji užtikrintų pakankamą atgrasomąjį poveikį, tinkamos baudos nustatymas negali būti vien apyvarta pagrįsto paprasto aritmetinio skaičiavimo rezultatas (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 128 punkte minėto Sprendimo *Musique Diffusion française ir kt. prieš Komisiją* 121 punktą ir šio sprendimo 145 punkte minėto Sprendimo *Evonik Degussa prieš Komisiją ir Tarybą* 120 punktą).

175 Remiantis tuo, darytina išvada, kad įmonių, kurių padėtis, įvertinus apyvartą, yra panašesnė į ieškovės padėtį nei *Atofina* padėtis, vertinimas neleidžia konstatuoti vienodo požiūrio ir proporcingumo principų pažeidimo. Savo ruožtu, jei ieškovės argumentui, pagal kurį ji prašo vertinti ją proporcingai tik palyginti su *Atofina*, t. y. taikyti 12,5 % padidinimą (žr. šio sprendimo 164 punktą), būtų pritarta, lemtų nevienodą požiūrį į kitas suinteresuotąsias įmones.

176 Šiuo atžvilgiu reikia dar kartą pažymėti, kad ieškovė nieko nepaminėjo, be kita ko, apie *Lucite* atvejį. Primintina, kad ieškovė ir *Lucite* padarė pažeidimą viena po kitos, turėdamos tuos pačius aktyvus, ir kad Komisija, remdamasi ta pačia PMMA produktų apyvarta, skyrė joms vienodo dydžio pradines baudas. Todėl iki šio etapo abiejų įmonių baudų dydis buvo apskaičiuotas vienodai, bet, kitaip nei ieškovei, *Lucite* nebuvo pritaikytas padidinimas, kuriuo siekiama atgrasomojo poveikio. Tačiau, atsižvelgiant į tai, kad jos apyvarta buvo 7,5 karto mažesnė nei ieškovės, negalima tvirtinti, kad ieškovei pritaikytas 50 % padidinimas neatitinka nurodytų principų.

177 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti šio ieškinio pagrindo antrą dalį, kiek ja siekiama pagrįsti prašymą panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį.

178 Be to, dėl išdėstytų priežasčių, remiantis nagrinėjant šį pagrindą pateiktais įrodymais juo labiau negalima pateisinti baudos dydžio sumažinimo pasinaudojant neribota Bendrojo Teismo jurisdikcija, kiek jis grindžiamas baudos dydžio padidinimu siekiant atgrasomojo poveikio. Todėl visą šį pagrindą reikia atmesti.

Dėl penktojo pagrindo, susijusio su nepagrįstu atsisakymu sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo su Komisija

179 Šį pagrindą sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje ieškovė kaltina Komisiją dėl atsisakymo sumažinti jai baudą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo. Antroje dalyje ieškovė papildomai tvirtina, kad Komisija turėjo pripažinti bent jos bendradarbiavimo, nepatenkančio į pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sritį, naudą.

Dėl pirmos dalies, susijusios su atsisakymu sumažinti baudos dydį pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo

180 Ši pagrindo dalis iš esmės grindžiama dviem kaltinimais. Pirma, ieškovė kaltina Komisiją neteisingai nusprendus, jog jos pateikti įrodymai nesuteikė jokios papildomosios vertės jos tyrimo metu. Antra, ji nurodo, kad jos vėlavimą pateikti šiuos įrodymus, palyginti su kitomis atitinkamomis įmonėmis, lėmė Komisijos elgesys.

– Dėl klaidingo pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo pateiktame prašyme išdėstytų įrodymų papildomosios vertės vertinimo

181 Pirmiausia reikia priminti, kad Komisija turi didelę diskreciją, kiek tai susiję su baudų apskaičiavimo metodu, ir šiuo klausimu gali atsižvelgti į daugelį veiksnių, tarp kurių yra atitinkamų įmonių bendradarbiavimas per šios institucijos tarnybų atliekamą tyrimą. Šiuo atžvilgiu Komisija turi didelę diskreciją vertindama įmonės bendradarbiavimo kokybę ir naudą, visų pirma palyginti su kitų įmonių pagalba (2007 m. gegužės 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SGL Carbon prieš Komisiją*, C-328/05 P, Rink. p. I-3921, 81 ir 88 punktai).

182 Kad baudos sumažinimą būtų galima pateisinti remiantis pranešimu dėl bendradarbiavimo, pateiktą informaciją turi būti galima laikyti tikro įmonės bendradarbiavimo įrodymu, turint omenyje, kad baudos dydžio sumažinimu siekiama atlyginti įmonei už pagalbą per administracinę procedūrą, leidusią Komisijai lengviau nustatyti pažeidimą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 116 punkte minėto Sprendimo *Erste Group Bank ir kt. prieš Komisiją* 305 punktą). Be to, įmonės veiksmai turi palengvinti Komisijos užduotį nustatyti Sąjungos konkurencijos normų pažeidimus ir už juos nubausti (žr. šio sprendimo 54 punkte minėto Sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją* 499 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką), taip pat parodyti tikro bendradarbiavimo dvasią (šio sprendimo 112 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 395 ir 396 punktai).

183 Atsižvelgiant į baudos sumažinimo priežastis, Komisija negali nekreipti dėmesio į pateiktos informacijos naudingumą, kuris neišvengiamai priklauso nuo jau turimų įrodymų (2010 m. balandžio 28 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Gütermann ir Zwicky prieš Komisiją*, T-456/05 ir T-457/05, Rink. p. II-1443, 221 punktas).

184 Be to, nors Komisija privalo nurodyti priežastis, dėl kurių mano, kad pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo įmonių pateikti įrodymai pateisina skirtos baudos sumažinimą arba jo nepateisina, būtent įmonės, pageidaujančios ginčyti Komisijos sprendimą šiuo klausimu, turi įrodyti, kad neturėdama šių įmonių savanoriškai pateiktos informacijos ji nebūtų galėjusi įrodyti pažeidimo esmės ir dėl to priimti sprendimo dėl baudų skyrimo (šio sprendimo 116 punkte minėto Sprendimo *Erste Group Bank ir kt. prieš Komisiją* 297 punktas).

185 Pranešime dėl bendradarbiavimo Komisija nustatė sąlygas, kurioms esant įmonėms, bendradarbiaujančioms su Komisija per kartelio tyrimą, baudos, skirtinos nebendradarbiaujant, gali būti neskiriamos arba sumažinamos.

186 Visų pirma Komisija nustatė, kad bauda įmonėms, kurios neatitinka atleidimo nuo baudų sąlygų, vis dėlto gali būti sumažinta (pranešimo dėl bendradarbiavimo 20 punktas). Remiantis šio pranešimo 21 punktu, kad įmonei būtų sumažinta bauda, „ji privalo Komisijai pateikti įrodymus, kurie turėtų ženklią papildomąją vertę Komisijos turimų įrodymų apie įtariamą pažeidimą atžvilgiu, ir nutraukti savo neteisėtą veiklą ne vėliau kaip įrodymų pateikimo metu“.

187 Be to, pranešimo dėl bendradarbiavimo 22 punkte nustatyta:

„Sąvoka „papildomoji vertė“ reiškia laipsnį, kuriuo pateikti įrodymai savo pobūdžiu ir (arba) nuodugnumu sustiprina Komisijos gebėjimą įrodyti minėtus faktus. Šiuo požiūriu Komisija paprastai teikia daugiau reikšmės raštiškiems įrodymams, atsiradusiems laikotarpiu, su kuriuo susiję tie faktai, negu vėliau susiformavusiems įrodymams. Lygiai taip pat tiesiogiai su minėtais faktais susiję įrodymai paprastai laikomi vertingesniais negu netiesioginiai įrodymai.“

188 Ginčijamame sprendime Komisija pažymėjo, kad 2004 m. spalio 14 d. ieškovė paprašė taikyti jai pranešimą dėl bendradarbiavimo po to, kai Komisija gavo *Degussa* (2002 m. gruodžio 20 d.), *Atofina* (2003 m. balandžio 3 d.) ir *Lucite* (2003 m. liepos 11 d.) pagal minėtą pranešimą pateiktus prašymus (ginčijamo sprendimo 416 konstatuojamoji dalis). Ginčijamo sprendimo 417 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad Komisija pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo išnagrinėjo ieškovės pagalbą chronologine tvarka, kuria buvo pateikti pranešimai, siekdama nustatyti, ar jos įrodymai turi ženklią papildomąją vertę, kaip numatyta šio pranešimo 21 punkte. Remdamasi šiais kriterijais Komisija nusprendė, kad ieškovės pateikti įrodymai neturi ženklios papildomosios vertės, kaip numatyta pranešime dėl bendradarbiavimo (ginčijamo sprendimo 417 konstatuojamoji dalis).

189 Šioje byloje, pirma, ieškovė tvirtina, kad atmesdama jos prašymą sumažinti baudą Komisija pritaikė klaidingą teisinį kriterijų, nes ginčijamo sprendimo 419 konstatuojamojoje dalyje nurodė, jog ieškovės pateikti dokumentai neleido jai nustatyti „faktinių aplinkybių“. Ieškovė teigia, kad pagal pranešimo dėl bendradarbiavimo 21 punktą teisingas kriterijus yra „Komisijos gebėjimo įrodyti faktus sustiprinimas“.

190 Šis argumentas neatitinka faktų, todėl jį reikia atmesti.

191 Kaip pažymėta šio sprendimo 188 punkte, iš ginčijamo sprendimo 416–419 konstatuojamųjų dalių aišku, kad Komisija gerai taikė atitinkamą pranešimo dėl bendradarbiavimo nuostatą, būtent jos 21 punktą, pasiremdama „ženklios papildomosios vertės“ kriterijumi (žr. šio sprendimo 188 punktą). Be to, 2005 m. rugpjūčio 11 d. laiške pranešdama ieškovei apie jos prašymo sumažinti šiuo pagrindu baudą atmetimą Komisija tvirtino, kad „[ieškovės] pateikti įrodymai neturi ženklios papildomosios vertės, kaip numatyta [pranešimo dėl bendradarbiavimo] 21 punkte“, ir taip nurodė reikšmingą kriterijų.

192 Antra, ieškovė iš esmės teigia, kad jos pateikti įrodymai atitinka pranešimo dėl bendradarbiavimo 21 ir 22 punktuose numatytas sąlygas.

193 Šiuo klausimu reikia priminti, kad remiantis šio sprendimo 184 punkte minėta teismų praktika būtent ieškovė turi įrodyti, kad šios sąlygos įvykdytos. Tačiau reikia dar kartą priminti tai, jog nors savo ieškinyje ieškovė daro bendrą ir niekaip nepatvirtintą nuorodą į pastangas, kurių tariamai ėmėsi, siekdama bendradarbiauti su Komisija, paminėdama „daugybę informacinių technologijų specialistų darbo dienų“ bei „daugiau kaip tūkstantį valandų samdomų konsultantų darbo“, po kurių Komisijai buvo savanoriškai pateikti „168 dokumentai, paimti iš duomenų saugojimo sistemų ir serverių“, faktiškai su šiuo kaltinimu susiję argumentai grindžiami keliais pažeidimo laikotarpio dokumentais, paminėtais ginčijamo sprendimo 101, 104, 115 ir 156 konstatuojamosiose dalyse. Ji teigia, kad šie dokumentai sustiprino Komisijos nuomonę ir padėjo jai per tyrimą, nes ji cituoja juos ginčijamame sprendime ir tai yra reti ir atliekant šį tyrimą aktualūs dokumentai. Be to, pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo tokie aktualūs dokumentai yra labai vertingi.

194 Vis dėlto šie argumentai neleidžia suabejoti Komisijos vertinimu.

195 Pirma, ginčijamo sprendimo 101 konstatuojamojoje dalyje cituotame ieškovės vidiniame laiške padaryta nuoroda į susitarimą didinti kainas 1998 m. antrąjį ketvirtį ir į lietų lakštų kainų augimą 5 % Jungtinės Karalystės rinkoje nuo 1999 m. sausio 1 d. (žr. ginčijamo sprendimo išnašą Nr. 27). Be to, ginčijamo sprendimo 156 konstatuojamojoje dalyje cituotuose dokumentuose užsimenama apie kainų didinimą 1998 m. antrąjį ketvirtį. Tačiau, kaip tvirtina Komisija, iš ginčijamo sprendimo matyti (žr., pavyzdžiui, ginčijamo sprendimo 155, 157 ir 158 konstatuojamąsias dalis), kad iki dokumentų gavimo ji jau žinojo apie derybas dėl kainų ir apie susitarimus didinti kainas Europoje 1998 m. antrąjį ketvirtį.

196 Tiesa, kaip pabrėžia ieškovė, ginčijamo sprendimo 101 konstatuojamojoje dalyje cituotas dokumentas leido Komisijai nustatyti, kaip vyko šie antikonkurenciniai susitikimai. Be to, iš ginčijamo sprendimo 156 konstatuojamojoje dalyje nurodytų dokumentų matyti, kaip buvo didinamos kainos. Tačiau tai yra tik informacija, leidusi nustatyti, kokiomis aplinkybėmis buvo vykdomi kainų didinimai, apie kuriuos Komisija jau buvo surinkusi pakankamai įrodymų.

197 Antra, dėl ieškovės vidinių laiškų, pacituotų ginčijamo sprendimo 104 konstatuojamojoje dalyje ir išnašoje Nr. 31 siekiant parodyti, kad kainos nebuvo didinamos nuolat (žr. ginčijamo sprendimo išnašą Nr. 31), reikia pažymėti, jog iki šių dokumentų gavimo Komisija jau žinojo apie šį faktą ir, kaip matyti iš kelių ginčijamo sprendimo konstatuojamųjų dalių (žr., pavyzdžiui, ginčijamo sprendimo 110, 120, 123, 125, 128, 129, 134, 140, 143, 148, 167 ir 184 konstatuojamąsias dalis), turėjo atitinkamų įrodymų. Ieškovės pažymėta aplinkybė, kad tai buvo tik ginčijamo sprendimo 4.2.3 punkte „Susitarimų dėl kainų vykdymas ir priežiūra“ pacituoti pažeidimo laikotarpio dokumentai, savaime neįrodo ženklios papildomosios vertės.

198 Trečia, ginčijamo sprendimo 115 konstatuojamojoje dalyje pacituotas susitikimo protokolas patvirtina tik tai, kad nurodytą dieną įvyko ieškovės ir *Degussa* susitikimas, nes informaciją dėl šio susitikimo antikonkurencinio pobūdžio pateikė *Degussa*. Be to, reikia pažymėti, kad šiame ieškinyje ieškovė konkrečiai tvirtina, jog minėtas dokumentas liudija apie atitinkamo susitikimo teisėtumą, ir todėl ji negali pagrįstai tvirtinti, kad jis turėjo ženklios papildomosios vertės Komisijai.

199 Be to, reikia pabrėžti, kad ieškovė neginčija Komisijos vertinimo, kad minėtų dokumentų gavimo momentu ši jau turėjo pakankamai kitų įmonių pateiktų lemiamų įrodymų, kad nustatytų faktines aplinkybes. Tačiau ieškovė teigia, kad pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo svarbu ne tai, ar Komisija jau gavo „pakankamai įrodymų“, kad galėtų įrodyti savo nuomonės pagrįstumą, o tai, ar šie įrodymai „sustiprina“ šią nuomonę. Ieškovė mano, kad, kad ir kokia solidi būtų nuomonė, ją visada galima sustiprinti papildomais arba geresniais įrodymais, visų pirma aktualiais dokumentais.

200 Šiems argumentams negalima pritarti. Iš esmės jie reiškia, kad bet koks sprendime dėl kartelių nurodytas įrodymas, ir *a fortiori* aktualus dokumentas, turi būti laikomas turinčiu „ženklią papildomąją vertę“, kaip tai suprantama pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, ir todėl pateisinančiu baudos dydžio sumažinimą. Tačiau toks rezultatas prieštarautų šio sprendimo 181–183 punktuose minėtai teismų praktikai.

201 Beje, yra nuspręsta, pavyzdžiui, kad pareiškimas, kuris tik tam tikra dalimi patvirtina Komisijos jau turimą pareiškimą, iš esmės itin nepalengvina Komisijos užduoties ir atitinkamai negali būti pakankamas pagrindas pateisinti baudos sumažinimą dėl bendradarbiavimo (žr. šio sprendimo 183 punkte minėto Sprendimo *Gütermann ir Zwicky prieš Komisiją* 222 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Taigi vien tai, kad dokumentas kažkiek naudingas Komisijai ir todėl ji remiasi juo savo sprendime, nepateisina baudos dydžio sumažinimo dėl bendradarbiavimo.

202 Be to, reikia pažymėti, kad ieškovė savo argumentuose akcentuoja pranešimo dėl bendradarbiavimo 22 punkto formuluotę, pagal kurią reikia patikrinti, ar „pateikti įrodymai <...> sustiprina Komisijos gebėjimą įrodyti minėtus faktus“. Vis dėlto iš šio punkto taip pat matyti, kad jame pateikiamas sąvokos „papildomoji vertė“ apibrėžimas, nors svarbus kriterijus vertinant šio pranešimo 21 punkte numatytą galimybę mažinti baudą yra „ženkli papildomoji vertė“. Ieškovė net nebando įrodyti, kaip jos nurodyti dokumentai „ženkliai“ palengvino Komisijos užduotį.

203 Iš to išplaukia, kad ieškovė neįrodė, jog darydama šio sprendimo 188 punkte paminėtą išvadą Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą.

204 Todėl šį kaltinimą reikia atmesti.

– Dėl Komisijos atsakomybės dėl ieškovės vėlavimo pateikti šią informaciją, palyginti su kitomis suinteresuotosiomis įmonėmis

205 Ieškovė kaltina Komisiją tuo, jog dėl jos ji vėlai pateikė prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo.

206 Pirma, ji teigia, kad Komisija nepaisė pareigos pranešti apie tyrimą daugiau kaip metus po to, kai apie tai buvo pranešta visoms kitoms kartelio dalyvėms.

207 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad ieškovė netvirtina, jog dėl tariamai pavėluoto pranešimo apie tyrimą buvo kaip nors pažeista jos teisė į gynybą. Tačiau ji iš esmės teigia, jog iš jos buvo atimta galimybė, kad dėl bendradarbiavimo su Komisija jai būtų sumažinta baudą.

208 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad atliekant tyrimą pirma ieškovei skirta tyrimo priemonė, būtent prašymas pateikti informacijos, buvo priimta 2004 m. liepos 29 d. (žr. šio sprendimo 10 punktą). *Degussa* pateikė prašymą atleisti nuo baudos 2002 m. gruodžio 20 d., o kitos suinteresuotosios įmonės (*Atofina*, *Barlo* ir *Lucite*) tikrai buvo informuotos apie tyrimą 2003 m. kovo 25 d., t. y. kai prasidėjo patikrinimai jų patalpose (žr. šio sprendimo 7 punktą). 2003 m. balandžio 3 d. ir liepos 11 d. *Atofina* ir *Lucite* taip pat pateikė savo prašymus pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, kurie buvo patenkinti (žr. šio sprendimo 8 ir 28 punktus).

209 Taigi ieškovės padėtis skiriasi nuo visų kitų ginčijamo sprendimo adresačių, galėjusių prašyti sumažinti baudos dydį pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, padėties, nes pirmųjų tyrimo priemonių jos atžvilgiu buvo imtasi šešiolika mėnesių vėliau nei šių įmonių atžvilgiu. Kaip matyti iš to, kas išdėstyta (žr., pavyzdžiui, šio sprendimo 183 punktą), prašymo pagal minėtą pranešimą pateikimo momentas gali turėti lemiamą reikšmę galimybėms sumažinti baudos dydį.

210 Tačiau priešingai nei teigia ieškovė, šis argumentas negali paneigti vertinimo apie jos bendradarbiavimo su Komisija naudingumą ir lemti baudos sumažinimo dėl šios priežasties.

211 Viena vertus, ieškovė nenurodo nė vienos teisės normos, pagal kurią Komisija šiame etape būtų privalėjusi specialiai pranešti jai apie tyrimą arba jos atžvilgiu pradėtas tyrimo priemones, kad suteiktų jai, be kita ko, galimybę laiku pateikti prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo.

212 Be to, atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, ieškovė per posėdį aiškiai pripažino, pirma, kad galėjo, kaip bet kuri kita atitinkama įmonė, norimu metu pateikti prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo ir, antra, kad iš bylos medžiagos matyti, jog gerokai prieš pirmą jos atžvilgiu atliktą tyrimo priemonę ji galėjo žinoti apie metakrilatų sektoriuje atliekamą tyrimą (žr. taip pat šio sprendimo 216 ir 217 punktus).

213 Taip pat reikia priminti, kad iš iki 2004 m. balandžio 30 d. galiojusio 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17 Pirmojo reglamento, įgyvendinančio [EB 81] ir [82] straipsnius (OL 13, 1962, p. 204; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 3) 11 ir 14 straipsnių ir iš po šios datos taikomo Reglamento Nr. 1/2003 18–20 straipsnių išplaukia, jog Komisija „gali“ imtis tokių tyrimo priemonių, kaip antai prašymai pateikti informacijos arba patikrinimai. Kaip teigia Komisija, nė viena nuostata neįpareigoja jos imtis šių priemonių visų atitinkamų įmonių atžvilgiu tuo pačiu metu.

214 Be to, šiuo atveju Komisija, atsakydama į Bendrojo Teismo rašytinį klausimą, patvirtino, kad nuo 2003 m. balandžio 7 d. *Lucite* laiško gavimo momento, t. y. netrukus po 2003 m. kovo 25 d. patikrinimo, ji žinojo apie galimą ieškovės dalyvavimą byloje. Tačiau ji pažymėjo, kad dėl neatidėliotinų tyrimo interesų nusprendė, jog tuo metu buvo nebūtina susisiekti su ieškove. Kadangi pažeidimą padaręs verslo vienetas *ICI Acryclics* buvo perleistas *Lucite*, Komisija padarė prielaidą, kad šiame etape būtent ši įmonė galėjo geriau atsakyti į klausimus dėl kartelio, nes turėjo prieigą prie dokumentų ir galimybę susisiekti su atitinkamais darbuotojais.

215 Kadangi ieškovė per posėdį tokio vertinimo neginčijo, atrodo, kad sprendimas iki 2004 m. liepos 29 d. nesiimti tyrimo priemonių ieškovės atžvilgiu buvo pagrįstas dėl objektyvių priežasčių.

216 Kita vertus, kad ir kaip būtų, atsakydama į Bendrojo Teismo rašytinį klausimą, Komisija pateikė du dokumentus, įrodančius, jog Komisija viešai paskelbė apie atliekamą tyrimą 2003 m. balandžio 14 d., o *Lucite* – 2003 m. birželio 17 d., t. y. dar prieš tai, kai 2003 m. liepos 11 d. *Lucite* pateikė prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo ir gerokai prieš tai, kai tokį prašymą pateikė ieškovė, t. y. 2004 m. spalio 18 d.

217 Šiomis aplinkybėmis ieškovė negali teigti, kad būtent dėl Komisijos elgesio ji vėlai pateikė prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo. Be to, per posėdį, atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, ieškovė, atsižvelgusi į minėtus dokumentus, pripažino, kad galėjo žinoti apie atliekamą tyrimą. Todėl ji nurodė, kad toliau jos kaltinimai Komisijai bus susiję su šios veiksmais bendraujant su *Lucite* (žr. šio sprendimo 219 ir tolesnius punktus).

218 Remiantis tuo, darytina išvada, kad argumentai dėl tariamai pavėluoto pranešimo apie atliekamą tyrimą turi būti atmesti.

219 Antra, ieškovė kaltina Komisiją tuo, kad ši informavo *Lucite*, jog ji nežino apie tyrimą ir patarė *Lucite* jai apie jį nepranešti.

220 Be to, ieškovė per posėdį tvirtino, kad Komisijos veiksmai bendraujant su *Lucite*, visų pirma šiai įmonei adresuotas 2003 m. gegužės 8 d. laiškas, pažeidžia gero administravimo ir vienodo požiūrio principus. Komisija informavo *Lucite*, kad ieškovė dar nebuvo pateikusi prašymo pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo ir taip pažeidė atitinkamų įmonių lygybę taikant minėtą pranešimą. Todėl remdamasi šio sprendimo 148 punkte minėtame Sprendime *Hoechst prieš Komisiją* teismo suformuluotu sprendimu ieškovė prašo sumažinti baudą dėl nurodytų principų pažeidimo.

221 Šiuo klausimu visų pirma reikia pastebėti, kad savo rašytiniuose dokumentuose ieškovė tiesiogiai nesirėmė gero administravimo ir lygybės principų pažeidimais šiame kontekste. Tačiau ji daug kritikavo Komisijos veiksmus bendraujant su *Lucite* ir, be kita ko, tvirtino, kad dėl Komisijos elgesio jai „nebuvo pranešta apie tyrimą vienodomis su kitomis kartelio dalyvėmis sąlygomis“ ir kad Komisija „ėmėsi [jai] nenaudingų veiksmų“. Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad per posėdį pateikti argumentai yra ieškinyje pateikto pagrindo išplėtojimas, glaudžiai susijęs su šiuo pagrindu, todėl juos reikia pripažinti priimtinais pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 48 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2001 m. lapkričio 13 d. Teisingumo Teismo trečiosios kolegijos pirmininko nutarties *Dürbeck prieš Komisiją*, C-430/00 P, Rink. p. I-8547, 17 punktą; 2008 m. rugsėjo 3 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją*, C-402/05 P ir C-415/05 P, Rink. p. I-6351, 278 ir 279 punktus ir 2002 m. kovo 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Joynson prieš Komisiją*, T-231/99, Rink. p. II-2085, 156 punktą), kaip per posėdį teigė ieškovė. Be to, paprašyta pateikti pastabas šiuo klausimu, Komisija nepateikė jokių prieštaravimų dėl minėtų argumentų priimtinumo.

222 Toliau reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką tais atvejais, kai Sąjungos institucijoms suteikiama diskrecija, kad jos galėtų atlikti savo funkcijas, Sąjungos teisės sistemos suteikiamų garantijų administracinėse procedūrose laikymasis yra dar svarbesnis. Viena iš šių garantijų yra kompetentingos institucijos pareiga rūpestingai ir nešališkai patikrinti visas reikšmingas nagrinėjamo atvejo aplinkybes (1991 m. lapkričio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Technische Universität München*, C-269/90, Rink. p. I-5469, 14 punktas ir 1992 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *La Cinq prieš Komisiją*, T-44/90, Rink. p. II-1, 86 punktas). Ši pareiga kyla iš gero administravimo principo (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją* 269 punktą ir šio sprendimo 148 punkte minėto Sprendimo *Hoechst prieš Komisiją* 129 punktą).

223 Dėl vienodo požiūrio principo reikia pažymėti, kad vertindama įmonių bendradarbiavimą Komisija negali nepaisyti šio bendrojo Bendrijos teisės principo, kuris pagal nusistovėjusią teismų praktiką pažeidžiamas, jei panašios situacijos yra vertinamos skirtingai arba skirtingos situacijos – vienodai, nebent tai būtų objektyviai pateisinta (žr. šio sprendimo 148 punkte minėto Sprendimo *Hoechst prieš Komisiją* 130 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

224 Taigi Komisijos veiksmus bendraujant su *Lucite* reikia išnagrinėti atsižvelgiant į šiuos principus.

225 Komisijos argumentai šiuo klausimu grindžiami Komisijos ir *Lucite* susirašinėjimu per administracinę procedūrą.

226 Pavyzdžiui, 2003 m. balandžio 7 d. laišku, t. y. netrukus po 2003 m. kovo 25 d. patikrinimo ir prieš paduodama prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, *Lucite* iš pradžių pranešė Komisijai, kad didžiąją 2003 m. kovo 17 d. sprendime atlikti patikrinimą nurodyto laikotarpio dalį ieškovė buvo „business under investigation“ savininkė ir teigė, kad jos galima atsakomybė galėtų apimti laikotarpį tik nuo 1999 m. spalio mėn. Paskui *Lucite* klausė, „ar Komisija užmezgė kontaktus su *ICI plc* arba ketina tai padaryti vykstant tyrimui“. Ji patikslino, kad „neigiamo atsakymo atveju [ji] prašo Komisijos patvirtinti, jog ši nė kiek neprieštarauja, kad [ji] susisiektų su *ICI plc* ir reikiamu metu sudarytų galimybę susitikti su savo darbuotojais ir peržiūrėti su *ICI Acrylics* susijusius dokumentus, siekiant sudaryti jai galimybę pasirengti gynybai“.

227 2003 m. gegužės 8 d. laišku už bylą atsakingo padalinio vadovas atsakė:

„<…> Pranešu Jums, kad neturime nuomonės dėl galimų *Lucite* kontaktų *ICI plc*. Tačiau norėčiau atkreipti Jūsų dėmesį į aplinkybę, kad sąlyginis atleidimas nuo baudos šioje byloje jau yra pritaikytas, todėl kitos procese dalyvaujančios šalys gali prašyti atleisti nuo baudos arba ją sumažinti tik pagal pranešimą [dėl bendradarbiavimo]. Be to, nuo baudos gali būti atleista tik viena konkreti įmonė. Todėl bendras dviejų ar trijų įmonių prašymas atleisti nuo baudos ar ją sumažinti neįmanomas <…>“.

228 Ieškovės nuomone, šiuo laišku Komisija informavo *Lucite*, kad ieškovė nežino apie tyrimą. Be to, ji tvirtino, kad *Lucite* iš šio laiško ir paskesnių pokalbių suprato, jog yra įspėta Komisijos nebendrauti su ieškove.

229 Grįsdama šį aiškinimą ieškovė taip pat nurodo vėlesnius *Lucite* laiškus, parašytus po to, kai ši pateikė prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, t. y. 2003 m. liepos 11 d., ir po to, kai 2004 m. liepos 29 d. prašymu pateikti informacijos ieškovei buvo oficialiai pranešta apie atliekamą tyrimą (žr. šio sprendimo 10 punktą).

230 Pavyzdžiui, ieškovei išsiųstame 2004 m. rugpjūčio 12 d. laiške *Lucite* advokatas, be kita ko, pažymi: „Kaip aš minėjau per mūsų pokalbį, per tyrimą buvo pateiktos pastabos, iš kurių aišku, jog Komisija nenori, kad *Lucite* aptarinėtų bylos klausimus su *ICI*“.

231 Be to, ieškovė remiasi 2004 m. rugsėjo 3 d. laišku, kurį *Lucite* advokatas išsiuntė už bylą atsakingam Komisijos administratoriui ir kuriame šis teigė, kad „*ICI* kreipėsi į *Lucite* dėl tam tikrų dokumentų pateikimo ir pagalbos, o *Lucite* pagal sutartį to daryti neprivalėjo“. *Lucite* taip pat nurodė, kad „negalėjo patenkinti tokių prašymų neturėdama rašytinio Komisijos nuomonės patvirtinimo, visų pirma turint omenyje jos prašymą <...> sumažinti baudos dydį“ ir kad taip buvo „iš dalies dėl to, jog iš telefoninių pokalbių ir ankstesnių kontaktų su Komisija šiuo klausimu susidarė įspūdis, kad ši su ICI nebendravo ir nenorėjo, kad [ir ji] tai darytų (nors 2003 m. gegužės 8 d. laiške Komisija oficialiai nurodė, kad neturi nuomonės šiuo klausimu)“.

232 2004 m. rugsėjo 7 d. *Lucite* išsiųstame laiške Komisija pažymėjo, jog neprieštarauja, kad *Lucite* sudarytų ieškovei galimybę susitikti su savo darbuotojais ir susipažinti su dokumentais. Kartu griežtai paneigė tai, jog buvo davusi *Lucite* kokį nors nurodymą dėl bendravimo su ieškove.

233 Galiausiai reaguodama į šį laišką, 2004 m. rugsėjo 7 d. Komisijai išsiųstame laiške *Lucite* visų pirma priminė 2003 m. gegužės 8 d. Komijos laiško turinį:

„Iš telefoninių pokalbių ir susirašinėjimo su Komisija (kuriuos, prireikus, galime Jums detaliai nurodyti) *Lucite* buvo aišku, kad Komisija iki šiol buvo nusprendusi nebendrauti su *ICI plc*.

Atsižvelgdama į šiuos veiksnius bei išsamiai ir nuolat bendradarbiaudama per tyrimą su Komisija pagal pranešimą [dėl bendradarbiavimo] *Lucite* nusprendė – o tai, mūsų nuomone, buvo logiškas sprendimas – kad Komisija nepalankiai žiūri į *Lucite* kontaktus su *ICI plc* vykstant nagrinėjamam tyrimui, nors, kaip Jūs pabrėžiate šios dienos laiške, Komisija nėra davusi jokių oficialių „nurodymų“ šiuo klausimu“.

234 Priešingai nei teigia ieškovė (žr. šio sprendimo 220 punktą), remiantis minėtu susirašinėjimu ir visų pirma 2003 m. gegužės 8 d. laišku negalima daryti išvados, kad Komisija veikė pažeisdama gero administravimo ir vienodo požiūrio principus.

235 Konkrečiai kalbant, iš šio susirašinėjimo aiškiai matyti, kaip teisingai teigia Komisija, kad ji nedavė *Lucite* jokio oficialaus nurodymo dėl klausimo apie bendravimo su ieškove tyrimo klausimais prasmingumą. 2003 m. gegužės 8 d. laiške ji aiškiai nurodė neturinti nuomonės šiuo klausimu. Be to, pati *Lucite* savo laiškuose pripažino, kad Komisija nėra davusi tokio nurodymo, ir remiasi tik savo „įspūdžiu“, kad Komisija „nepalankiai žiūri į [jos] kontaktus su [ieškove]“.

236 Be to, bendros *Lucite* nuorodos į telefoninius pokalbius arba kitus kontaktus su Komisija (žr. šio sprendimo 231 ir 233 punktus), turint omenyje Komisijos prieštaravimą (žr. šio sprendimo 232 punktą) ir nesant kitų įrodymų, nepakanka įrodyti, jog tokie nurodymai jai iš tikrųjų buvo duoti.

237 Priešingai nei tvirtina ieškovė, Komisija taip pat nesuteikė *Lucite* informacijos apie tai, ar ji jau bendravo su ieškove tyrimo klausimais arba ar ieškovė jau pateikė prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo.

238 Tiesa, remdamasi 2003 m. gegužės 8 d. laišku *Lucite* galėjo pagrįstai manyti, kad bendravimas su ieškove tyrimo klausimais, kad ši galėtų susitikti su jos darbuotojais, peržiūrėti su *ICI Acrylics* susijusius dokumentus ir atitinkamai pasirengti gynybai, prieštarauja jos interesams. Komisija ne tik teigė, kad „neturi nuomonės“ šiuo klausimu, bet dar laiške iš esmės nurodė sąlygas, kuriomis *Lucite* galėtų tikėtis baudos sumažinimo ir pabrėžė, jog nuo baudos gali būti atleista tik viena konkreti įmonė. Remdamasi tuo, *Lucite* taip pat galėjo pagrįstai daryti prielaidą, kad šiame etape ieškovė nežinojo apie atliekamą tyrimą ir nebuvo padavusi prašymo atleisti nuo baudos ar ją sumažinti.

239 Be to, vėlesni *Lucite* laiškai (žr. šio sprendimo 230, 231 ir 233 punktus) aiškiai patvirtina, kad ji iš tikrųjų būtent taip suprato 2003 m. gegužės 8 d. laiške išreikštą Komisijos poziciją.

240 Tačiau remiantis šiais samprotavimais negalima daryti išvados, kad pažeisti ieškovės nurodyti principai.

241 Ieškovė neginčija Komisijos vertinimo, pateikto 2003 m. gegužės 8 d. laiške, pagal kurį nuo baudos gali būti atleista tik viena konkreti įmonė, dėl šios priežasties bendras dviejų įmonių prašymas atleisti nuo baudos ar ją sumažinti neįmanomas. Todėl reikia konstatuoti, kad šiame laiške Komisija tik nurodė *Lucite* pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sąlygas.

242 Atsižvelgdama į minėto laiško tekstą *Lucite* turėjo pati suabejoti, kad bendravimas su ieškove tam tikru atveju gali turėti neigiamos įtakos galimybėms, kad jai skirta bauda bus sumažinta. Tai matyti ir iš 2003 m. balandžio 7 d. jos laiško (žr. šio sprendimo 226 punktą), kuriame ji konkrečiai klausia Komisijos nuomonės šiuo klausimu. Be to, atsižvelgiant į pranešimo dėl bendradarbiavimo vidinę logiką, pagal kurią kiekviena įmonė skatinama bendradarbiauti su Komisija anksčiau už kitas atitinkamas įmones, ir analizuojant *Lucite* strategiją vykstant tyrimui, ji bet kuriuo atveju turėjo remtis prielaida, jog ieškovė yra jos potenciali konkurentė „lenktynėse“ dėl atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo.

243 Šiomis aplinkybėmis negalima teigti, kad palaikydama minėtus kontaktus su *Lucite* Komisija, kaip teigia ieškovė, „įsikišo į lenktynes [ieškovės] nenaudai“ (žr. šio sprendimo 221 punktą). Atsižvelgdama į pranešimą dėl bendradarbiavimo, *Lucite* galėjo pagrįstai žinoti jai perduotą informaciją.

244 Taigi *Lucite* sprendimas nebendrauti su ieškove tyrimo klausimais turi būti laikomas jos pačios suinteresuotumo, kylančio iš pranešimo dėl bendradarbiavimo, rezultatu. Iš to, kas išdėstyta, aišku, kad *Lucite* sprendimas galėjo būti kitoks tik tuo atveju, jei Komisija būtų aiškiai leidusi *Lucite* bendrauti su ieškove ir garantuotų jai, kad tai neturės jokios įtakos jos galimybėms bendradarbiavimo klausimu. Tačiau ieškovė netvirtina, kad pagal jos nurodomus gero administravimo ir vienodo požiūrio principus arba pranešimą dėl bendradarbiavimo Komisija privalėjo suteikti *Lucite* tokias garantijas.

245 Šios bylos aplinkybės akivaizdžiai skiriasi nuo bylos, kurioje buvo priimtas ieškovės nurodytas šio sprendimo 148 punkte minėtas Sprendimas *Hoechst prieš Komisiją*, kuriame gero administravimo ir vienodo požiūrio principai buvo pažeisti dėl akivaizdžiai diskriminacinių pasiūlymų atitinkamai įmonei, padarytų taikant pranešimą dėl bendradarbiavimo, aplinkybių (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 148 punkte minėto Sprendimo *Hoechst prieš Komisiją* 136 punktą). Kaip matyti iš to, kas išdėstyta, nėra įrodyta, kad šioje byloje buvo susiklosčiusi tokia situacija.

246 Todėl ieškovės argumentus dėl gero administravimo ir vienodo požiūrio principų pažeidimo reikia atmesti.

247 Be to, siekdama užginčyti pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymą jos atžvilgiu ginčijamame sprendime, ieškovė negali veiksmingai remtis Komisijos veiksmais bendraujant su *Lucite*.

248 Reikia pažymėti, pirma, kad pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymas grindžiamas objektyviu įrodymų, pateiktų siekiant atskleisti ir įrodyti pažeidimą, naudingumo vertinimu, ir, antra, kad juo siekiama paskatinti kartelio dalyves spontaniškai bendradarbiauti su Komisija. Komisija negali būti laikoma atsakinga nei už ieškovės ribotą bendradarbiavimą, nei už jo pavėluotą pobūdį. Tačiau šie veiksniai priklauso nuo pačios ieškovės, kaip matyti iš bylos medžiagos, o prireikus nuo objektyvios faktinės situacijos, kurioje ji atsidūrė dėl *ICI Acrylics* perleidimo *Lucite*. Konkrečiai kalbant, reikia priminti, kad ieškovė šioje byloje pripažino, jog bent nuo 2003 m. balandžio 14 d. galėjo žinoti apie tyrimą (žr. šio sprendimo 212, 216 ir 217 punktus).

249 Be to, nėra įrodyta, kad ginčijamo sprendimo turinys šiuo klausimu būtų buvęs kitoks, jei 2003 m. gegužės 8 d. laiške Komisija paprasčiausiai nebūtų pareiškusi nuomonės dėl *Lucite* prašymo. Konkrečiai kalbant, reikia priminti, kad ieškovė neginčija 2003 m. gegužės 8 d. laiške pateikto Komisijos vertinimo, pagal kurį bendras jos ir *Lucite* prašymas pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo bet kuriuo atveju neįmanomas.

250 Taigi reikia atmesti šio ieškinio pagrindo pirmą dalį, kiek ja siekiama pagrįsti prašymą panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį.

Dėl antros dalies, susijusios su atsisakymu pripažinti ieškovės bendradarbiavimo, nepatenkančio į pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sritį, naudą

251 Ieškovė papildomai tvirtina, kad turi teisę į baudos sumažinimą kitais pagrindais, nei numatyti pranešime dėl bendradarbiavimo, t. y. už reikšmingą savanorišką bendradarbiavimą vykstant tyrimui. Ieškovė mano, kad aktyviai ir naudingai bendradarbiavo, pateikė daugiau informacijos, nei prašė Komisija pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį, pavyzdžiui, kai kuriuos ginčijamame sprendime nurodytus jos kaltę patvirtinančius įrodymus, susijusius su PMMA kietaisiais lakštais.

252 Šiuo klausimu reikia priminti, kad gairių 3 punkto šeštoje įtraukoje Komisija numatė lengvinančią aplinkybę, susijusią su aktyviu bendradarbiavimu per procedūrą, nepatenkančiu į pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sritį.

253 Šiuo atveju Komisija ginčijamo sprendimo 392 konstatuojamojoje dalyje konstatavo, kad remdamasi minėta nuostata ji išnagrinėjo, ar dėl vienos iš atitinkamų įmonių bendradarbiavimo ji galėjo lengviau konstatuoti pažeidimą. Ginčijamo sprendimo 393 konstatuojamojoje dalyje, atsižvelgusi į labai ribotą jų bendradarbiavimo mastą ir vertę, taip pat į aplinkybę, kad jos ginčija kitus faktus, Komisija nurodė, kad nėra jokios kitos aplinkybės, dėl kurios baudos sumažinimas, kuris slaptų kartelių bylose bet kuriuo atveju yra tik išimtinio pobūdžio, būtų taikomas kitais pagrindais, nei numatyti pranešime dėl bendradarbiavimo.

254 Šiuo klausimu Komisija citavo savo 2005 m. spalio 20 d. Sprendimą C (2005) 4012 galutinis dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnio 1 dalį (byla COMP/C.38.281/B.2 – Žaliavinis tabakas – Italija), kuriame ji atsiėmė ieškovei suteiktą sąlyginį atleidimą nuo baudos dėl to, kad ši vėliau nevykdė savo

įsipareigojimo bendradarbiauti pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo. Komisija vis dėlto buvo sumažinusi šiai įmonei baudą dėl gairėse numatytų lengvinančių aplinkybių, siekdama atsižvelgti į didelį jos indelį į Komisijos tyrimą.

255 Be to, konkrečiai dėl ieškovės Komisija ginčijamo sprendimo 419 konstatuojamojoje dalyje tvirtino, jog ši neįvykdė sąlygų, kad galėtų tikėtis baudos sumažinimo dėl bendradarbiavimo, nepatenkančio į pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sritį.

256 Pirma, ieškovė teigia, kad Komisijos vertinimas yra klaidingas tiek, kiek ji apribojo galimybę sumažinti baudą kitais pagrindais, nei numatytieji pranešime dėl bendradarbiavimo tik „išimtinėmis aplinkybėmis“ (ginčijamo sprendimo 393 konstatuojamoji dalis).

257 Šį argumentą reikia atmesti.

258 Gairių 3 punkto šeštos įtraukos taikymas negali panaikinti pranešimo dėl bendradarbiavimo veiksmingumo. Iš minėto pranešimo aiškiai matyti, kad juo nustatomas pagrindas, pagal kurį įmonėms, dalyvaujančioms arba dalyvavusioms Sąjungai poveikį darančiuose slaptuose karteliuose, atlyginama už bendradarbiavimą Komisijai atliekant tyrimą. Darytina išvada, kad iš principo bauda įmonėms gali būti sumažinta dėl bendradarbiavimo tik tada, kai jos atitinka šiame pranešime nustatytus reikalavimus.

259 Be to, reikia pabrėžti, kad ieškovė pateikė prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo ir kad jos bendradarbiavimas patenka į šio pranešimo taikymo sritį, bet buvo pripažintas nepakankamu siekiant pateisinti baudos sumažinimą. Šis atvejis visiškai kitoks nei byloje, kurioje buvo priimtas ieškovės nurodytas 2003 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją* (T-224/00, Rink. p. II-2597). Minėtoje byloje atitinkama įmonė pateikė Komisijai informaciją apie veiksmus, už kuriuos ji bet kuriuo atveju neturėjo mokėti baudos, todėl jie, anot teismo, nepatenka į pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sritį. Būtent tokiomis aplinkybėmis teismas nusprendė, kad minėta įmonė vis dėlto nusipelnė, kad bauda jai būtų sumažinta pagal gairių 3 punkto šeštą įtrauką ir, be kita ko, atsižvelgė į tai, jog jos bendradarbiavimas leido Komisijai įrodyti ilgesnę pažeidimo trukmę (minėto Sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją* 294–298, 306 ir 311 punktai). Todėl priešingai nei teigia ieškovė, šioje byloje teismas nebuvo nusprendęs, kad už įmonės bendradarbiavimą gali būti atlyginta, net jei jis netenkina pranešime dėl bendradarbiavimo numatyto ženklios papildomosios vertės kriterijaus.

260 Be to, taip pat reikia atmesti ieškovės argumentą, kad baudos sumažinimas iš esmės pateisinamas tik dėl to, kad įmonė pateikia daugiau informacijos, nei iš jos gali būti reikalaujama pateikti pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį, pavyzdžiui, kaltę patvirtinančius įrodymus.

261 Tiesa, kad yra nuspręsta, jog įmonės bendradarbiavimas vykdant tyrimą nesuteikia jokios teisės sumažinti baudą, jei šis bendradarbiavimas neviršijo to, ką įmonė privalo daryti pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį (šiuo klausimu žr. 1992 m. kovo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Solvay prieš Komisiją*, T-12/89, Rink. p. II-907, 341 ir 342 punktus ir šio sprendimo 61 punkte minėto Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją* 451 punktą). Tačiau priešingas teiginys nebūtinai teisingas. Net kaltę patvirtinantys įrodymai gali būti naudingi Komisijai tik iš dalies, visų pirma, palyginti su kitų įmonių anksčiau suteikta pagalba. Informacijos naudingumas savo ruožtu yra lemiamas veiksnys vertinant prašymą sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo su Komisija (žr. šio sprendimo 181–183 punktuose nurodytą teismų praktiką).

262 Remiantis tuo, darytina išvada, kad Komisija teisingai nusprendė, jog gairių 3 punkto šešta įtrauka turi būti taikoma tik išimtiniais atvejais.

263 Antra, ieškovė nurodo, kad „išimtinių aplinkybių“ kriterijus šioje byloje bet kuriuo atveju tenkinamas. Ji patikslina, kad įdėjo daug pastangų, kad galėtų pateikti aktualius dokumentus, kurie vėliau buvo cituojami ginčijamame sprendime, ir tai buvo padaryta nepaisant to, kad ji pardavė *ICI Acrylics*

penkeriais metais anksčiau nei prasidėjo tyrimas, kad ji nežinojo apie jokius nurodytus faktus, kad ji nebuvo įtraukta į tyrimą iki pat paskutinio jo etapo ir kad bendradarbiavimo procedūra buvo jai nepalanki „be pagrįstos priežasties“.

264 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad, kaip matyti iš to, kas išdėstyta, ieškovė nepaneigė Komisijos vertinimo, pagal kurį dalis ieškovės pateiktų 168 dokumentų buvo naudingi tik kaip bendrojo pobūdžio dokumentai, pavyzdžiui, dėl tam tikrų kartelio įgyvendinimo aspektų, tačiau nė vienas jų, atsižvelgiant į jau turėtą informaciją, neleido Komisijai įrodyti faktinių aplinkybių (ginčijamo sprendimo 419 konstatuojamoji dalis).

265 Atsakant į klausimą, ar šios bylos aplinkybės yra „išimtinės“, kad galėtų pateisinti baudos sumažinimą kitais pagrindais, nei numatytieji pranešime dėl bendradarbiavimo, reikia atsižvelgti į tyrimui pateiktos informacijos kokybę ir naudingumą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 181–183 punktuose nurodytą teismų praktiką).

266 Tačiau kaip matyti iš to, kas išdėstyta, ieškovės pateiktos informacijos naudingumas buvo labai ribotas, nes, be kita ko, ji neleido Komisijai įrodyti pažeidimo buvimo, masto arba trukmės (šiuo klausimu žr. pagal analogiją šio sprendimo 259 punkte minėto Sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją* 302 ir 311 punktus).

267 Šiomis aplinkybėmis ieškovės nurodyti ir šio sprendimo 263 punkte pakartoti veiksniai nepateisina baudos sumažinimo dėl jos bendradarbiavimo su Komisija. Be to, reikia priminti, kad ieškovė neteisingai teigia, jog Komisija gali būti kalta dėl to, kad ji vėlai pateikė prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo (žr. šio sprendimo 212, 216 ir 217 punktus).

268 Galiausiai reikia išnagrinėti ieškovės argumentą, kad atsisakiusi atsižvelgti į jos bendradarbiavimą Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą, nes įvertino ieškovę lygiai taip pat kaip kitas nebendradarbiavusias kartelio dalyves, nors jų situacijos nebuvo analogiškos.

269 Šiuo klausimu reikia priminti, kad vertindama įmonių bendradarbiavimą Komisija negali nepaisyti vienodo požiūrio principo (šio sprendimo 259 punkte minėto Sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją* 308 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

270 Šiuo principu reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, nebent toks vertinimas būtų objektyviai pateisintas (žr. 2007 m. rugsėjo 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Lindorfer prieš Tarybą*, C-227/04 P, Rink. p. I-6767, 63 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

271 Ieškovė neįrodė, kad nagrinėjamoje byloje šis principas pažeistas.

272 Viena vertus, ieškovė neginčija Komisijos tvirtinimo, kad ši vienodai vertino visas kitas prašymą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo pateikusias kartelio dalyves, kai vertino kiekvienos jų pateiktus įrodymus.

273 Kita vertus, ieškovė neįrodė, kad jos padėtis buvo kitokia nei *Barlo*, t. y. vienintelės tokio prašymo nepateikusios ginčijamo sprendimo adresatės, kuriai, kaip ir jai, dėl bendradarbiavimo su Komisija bauda nebuvo sumažinta. Atvirkščiai, iš bylos medžiagos matyti, kad ieškovė, lygiai taip pat kaip *Barlo*, nepateikė informacijos, kurios naudingumas galėtų pateisinti baudos sumažinimą. Todėl reikia konstatuoti, kad turint omenyje tikslą, kurio siekiama ieškovės šiame ieškinio pagrinde prašomu baudos sumažinimu, ji buvo panašioje padėtyje kaip *Barlo* ir dėl šios priežasties buvo įvertinta lygiai taip pat.

274 Be to, kiek tai gali būti naudinga, iš 2011 m. lapkričio 30 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Quinn Barlo ir kt. prieš Komisiją* (T-208/06, Rink. p. II-7953, 274 punktas) matyti, kad *Barlo* taip pat kažkiek bendradarbiavo su Komisija, tačiau šis bendradarbiavimas nebuvo pagrindas sumažinti baudą.

275 Remiantis tuo, darytina išvada, kad reikia atmesti antrą šio ieškinio pagrindo dalį, kiek ja siekiama pagrįsti prašymą panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį.

276 Be to, dėl išdėstytų priežasčių, remiantis nagrinėjant penktąjį ieškinio pagrindą nurodytais veiksniais, juo labiau negalima pateisinti baudos dydžio sumažinimo dėl bendradarbiavimo su Komisija pasinaudojant neribota Bendrojo Teismo jurisdikcija.

277 Todėl atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą penktąjį pagrindą.

Dėl remiantis neribota Bendrojo Teismo jurisdikcija per teismo posėdį pareikšto šeštojo ieškinio pagrindo, susijusio su pernelyg ilga procedūros trukme

278 Ieškovė nurodo, kad bendra administracinės procedūros ir teismo proceso trukmė viršija protingą terminą ir dėl to pažeidžiamos jos pagrindinės teisės, visų pirma įtvirtintos 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje. Ji pažymi, kad šioje byloje pirmosios priemonės jos atžvilgiu buvo imtasi 2004 m. liepos 29 d. ir kad posėdžio dieną, 2011 m. lapkričio 8 d., ji vis dar laukė Bendrojo Teismo sprendimo.

279 Be to, ieškovė kritikuoja būtent procedūros Bendrajame Teisme trukmę tarp rašytinės procedūros dalies pabaigos ir sprendimo pradėti žodinę procedūros dalį. Ji tvirtina nežinanti aplinkybių, galinčių pateisinti tokią trukmę.

280 Todėl remdamasi šio sprendimo 53 punkte minėtu Sprendimu *Baustahlgewebe prieš Komisiją* ir generalinės advokatės J. Kokott išvadomis 2011 m. spalio 25 d. sprendimams *Solvay prieš Komisiją* (C-109/10 P, Rink. p. I-10329) ir *Solvay prieš Komisiją* (C-110/10 P, Rink. p. I-10439) ieškovė teigia, kad dėl pernelyg ilgos procedūros trukmės ginčijamu sprendimu jai skirta bauda turėtų būti sumažinta.

281 Komisija teigia, kad yra aplinkybių, galinčių pateisinti procedūros trukmę. Kad ir kaip būtų, ji tvirtina, kad tokio pagrindo dėl ginčijamo sprendimo negalima pateikti ir kad administracinės procedūros trukmės negalima laikyti pernelyg ilga. Be to, ji pažymi, kad ieškovės argumentai yra neaiškūs.

282 Šiuo klausimu reikia priminti, jog Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad nustatant kiekvieno asmens pilietines teises ir pareigas ar jam pareikštą baudžiamąjį kaltinimą, jis turi teisę, kad jo byla būtų nagrinėjama per įmanomai trumpiausią laiką lygybės ir viešumo sąlygomis pagal įstatymą sudaryto nepriklausomo ir nešališko teismo.

283 Kaip bendrasis Sąjungos teisės principas, tokia teisė taikoma teisme nagrinėjant ieškinį dėl Komisijos sprendimo. Ši teisė taip pat buvo patvirtinta 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, p. 1) 47 straipsnyje, kuris susijęs su veiksminga teismine gynyba (žr. 2009 m. liepos 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland prieš Komisiją*, C-385/07 P, Rink. p. I-6155, 178 ir 179 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką).

284 Be to, pagal nusistovėjusią teismų praktiką protingo termino principas turi būti taikomas ir per administracines procedūras Komisijoje konkurencijos politikos srityje (žr. 2006 m. rugsėjo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied prieš Komisiją*, C-105/04 P, Rink. p. I-8725, 35 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Šis principas buvo patvirtintas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 dalyje, pagal kurią kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai jo reikalus tvarkytų nešališkai, teisingai ir per kiek įmanomai trumpesnį laiką.

285 Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 dalyje ir 47 straipsnio antroje pastraipoje įtvirtintos dvi to paties proceso principo, kad teisės subjektai turi teisę tikėtis sprendimo per protingą terminą, atmainos.

286 Šiuo atveju nors ir nurodydama, jog pažeistas šis principas, ieškovė netvirtina, kad procedūros trukmė turėjo kokios nors įtakos ginčijamo sprendimo turiniui arba kad ji gali turėti poveikį šios bylos rezultatui. Konkrečiai kalbant, ji netvirtina, kad ši trukmė turėjo kokios nors įtakos gynybos galimybėms ar per administracinę procedūrą, ar per teismo procesą. Be to, ji neprašo dėl šio pažeidimo panaikinti ginčijamą sprendimą.

287 Tačiau ieškovė Bendrojo Teismo prašo atsižvelgti į pernelyg ilgą procedūros trukmę pasinaudojant savo neribota jurisdikcija ir dėl šios priežasties sumažinti baudą, kaip tai padarė Teisingumo Teismas šio sprendimo 53 punkte minėtame Sprendime *Baustahlgewebe prieš Komisiją*.

288 Reikia priminti, kad byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Baustahlgewebe prieš Komisiją*, kuriuo remiasi ieškovė, Teisingumo Teismui buvo pateiktas apeliacinis skundas dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo, kuriuo pastarasis teismas, pasinaudodamas savo neribota jurisdikcija šiuo klausimu, skyrė ieškovei baudą už konkurencijos taisyklių pažeidimą, tokia neribota jurisdikcija Teisingumo Teismas savo ruožtu gali pasinaudoti panaikindamas tokį Pirmosios instancijos teismo sprendimą ir priimdamas sprendimą iš esmės byloje (2008 m. rugsėjo 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *FIAMM ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, C-120/06 P ir C-121/06 P, Rink. p. I-6513, 206 punktas).

289 Šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją* 33 punkte Teisingumo Teismas šiuo klausimu priminė ieškovės teisę į teisingą teismo procesą per protingą terminą, ir, be kita ko, teisę į tai, kad būtų priimtas sprendimas dėl Komisijos jai pateikto kaltinimo pažeidus konkurencijos teisę pagrįstumo ir dėl to jai skirtų baudų (šio sprendimo 288 punkte minėto Sprendimo *FIAMM ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 207 punktas).

290 Nusprendęs, kad toje byloje Pirmosios instancijos teismas viršijo šį terminą, Teisingumo Teismas proceso ekonomijos sumetimais ir siekdamas nedelsiant ir veiksmingai ištaisyti tokį procedūrinį trūkumą nusprendė, kad nagrinėjamu atveju reikiamas tinkamas ištaisymas būtų užtikrintas panaikinus ir pakeitus Pirmosios instancijos teismo sprendimą tiek, kiek jis susijęs su baudos dydžio nustatymu (šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją* 47, 48 ir 141 punktai ir šio sprendimo 288 punkte minėto Sprendimo *FIAMM ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 208 punktas).

291 Reikia konstatuoti, kad toks sprendimas pagal analogiją taikytinas ir šiuo atveju.

292 Reikia priminti, kad taikant SESV 261 straipsnį Bendrasis Teismas šiuo atveju turi neribotą jurisdikciją pagal Reglamento Nr. 1/2003 31 straipsnį ir kad, be to, ieškovė jam pateikė atitinkamą prašymą.

293 Kaip jau buvo nuspręsta, įgyvendindamas šią neribotą jurisdikciją jis net nepanaikinęs ginčijamo akto gali jį pakeisti atsižvelgdamas į visas faktines aplinkybes, pavyzdžiui, siekiant pakeisti skirtos baudos dydį (šio sprendimo 97 punkte minėto Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją* 692 punktas, šio sprendimo 112 punkte minėto Sprendimo *Prym ir Prym Consumer prieš Komisiją* 86 punktas ir JFE šio sprendimo 54 punkte minėto Sprendimo *Engineering ir kt. prieš Komisiją* 577 punktas).

294 Pavyzdžiui, tuo atveju, jei šioje byloje reikėtų konstatuoti, kad pažeistas protingo termino principas, be kita ko, dėl teismo proceso Bendrajame Teisme trukmės, šis teismas, pakeitęs ginčijamą sprendimą, galėtų nurodyti ieškovei sumokėti sumą, iš kurios prireikus būtų atimta tinkama kompensacija dėl pernelyg ilgos procedūros trukmės (šiuo klausimu žr. pagal analogiją šio sprendimo 288 punkte minėto Sprendimo *FIAMM ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 210 punktą).

295 Taip pasinaudoti neribota jurisdikcija, be kita ko, būtų reikalinga dėl proceso ekonomijos ir siekiant nedelsiant ir veiksmingai ištaisyti tokį protingo termino principo pažeidimą (šiuo klausimu žr. pagal analogiją šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją* 48 punktą).

296 Remiantis tuo, darytina išvada, kad Bendrasis Teismas yra kompetentingas spręsti dėl aiškaus ieškovės prašymo sumažinti baudą dėl pernelyg ilgos procedūros trukmės, taip pat kiek jis susijęs su proceso šiame teisme trukme (šiuo klausimu taip pat žr. šio sprendimo 280 punkte minėtos generalinės advokatės J. Kokott išvados Sprendimui *Solvay prieš Komisiją* (C-109/10 P) 243 ir 275 punktus ir šio sprendimo 280 punkte minėtos išvados Sprendimui *Solvay prieš Komisiją* (C-110/10 P) 86 ir 118 punktus).

297 Be to, reikia dar kartą nurodyti tai, kad šio pagrindo dalyką sudaro bendra su ieškove susijusios procedūros trukmė, t. y. bendra administracinės procedūros ir teismo proceso trukmė. Šiomis aplinkybėmis, nors minėtas pagrindas buvo pateiktas tik per posėdį, jo negalima pripažinti nepriimtinu dėl to, kad jis buvo pateiktas pavėluotai, įskaitant kiek jis susijęs su administracinės procedūros trukme. Bendra procedūros trukmė yra nauja faktinė aplinkybė, kuri, kaip numatyta Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalyje, pateisina šio ieškinio pagrindo pateikimą vykstant teismo procesui.

298 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad ieškovės kritikuojama procedūros trukmė apima laikotarpį nuo 2004 m. liepos 29 d., t. y. dienos, kuria Komisija, atlikdama tyrimą, ėmėsi pirmos tyrimo priemonės ieškovės atžvilgiu, iki 2011 m. lapkričio 8 d., t. y. posėdžio šioje byloje dienos. Taigi trukmė sudaro apie septynerius metus ir keturis mėnesius.

299 Šio termino protingumą reikia vertinti pagal kiekvienos bylos aplinkybes ir ypač pagal bylos keliamą interesą suinteresuotajam asmeniui, bylos sudėtingumą ir suinteresuotojo asmens bei kompetentingų valdžios institucijų veiksmus (šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją* 29 punktas ir šio sprendimo 288 punkte minėto Sprendimo *FIAMM ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 212 punktas).

300 Reikia pažymėti, kad šią bendrą ieškovės kritikuojamą trukmę sudaro du aiškiai skirtingi etapai, t. y. administracinė procedūra Komisijoje ir teismo procesas Bendrajame teisme.

301 Pirma, dėl administracinės procedūros reikia pažymėti, kad ieškovė nepaaiškino, kodėl jos trukmė savaime gali būti laikoma pernelyg ilga.

302 Šios trukmės, kiek ji susijusi su ieškove (apie metus ir dešimt mėnesių, nuo 2004 m. liepos 29 d. iki ginčijamo sprendimo priėmimo dienos, 2006 m. gegužės 31 d.), šios bylos aplinkybėmis bet kuriuo atveju negalima laikyti pernelyg ilga. Šiuo klausimu pakanka pastebėti, kad tai buvo tyrimas, kuriame dalyvavo daug įmonių ir kuriam atlikti reikėjo išnagrinėti daug faktų ir teisės klausimų. Be to, ginčijamo sprendimo 79–93 konstatuojamosiose dalyse pateiktas procedūros Komisijoje aprašymas neleidžia nustatyti nepateisinamo neveikimo laikotarpių.

303 Antra, reikia išnagrinėti teismo proceso trukmę, atsižvelgiant į reikšmingas bylos aplinkybes (žr. šio sprendimo 299 punktą).

304 Dėl bylos svarbos ieškovei reikia konstatuoti, kad šiuo klausimu ji nepateikia jokių argumentų.

305 Bet kuriuo atveju reikia priminti, kad šioje byloje ieškovė nereikalauja panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnį, kiek ji šiuo sprendimu pripažinta atsakinga už EB 81 straipsnio pažeidimą. Be to, ieškovė neprašė priimti sprendimą dėl Komisijos jai pareikštų kaltinimų pagrįstumo, ir todėl byla nėra susijusi su klausimu dėl konkurencijos taisyklių pažeidimo (šiuo klausimu pagal analogiją žr. šio sprendimo 53 punkte minėto Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją* 30 ir 33 punktus ir šio sprendimo 283 punkte minėto Sprendimo *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland prieš Komisiją* 186 punktą).

306 Taigi ši byla ieškovei gali būti reikšminga tik tiek, kiek ji susijusi su ginčijamu sprendimu jai skirta bauda. Tačiau reikia dar kartą pažymėti, kad ieškovė nepateikė jokių argumentų, kurie leistų įvertinti šių interesų svarbą jai.

307 Be to, nors savo reikalavimuose ieškovė prašo panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c dalį (žr. šio sprendimo 36 punktą), reikia konstatuoti, kad remiantis grindžiant šį ieškinį pateiktais pagrindais, net jei jie būtų pagrįsti, nebūtų galima paprasčiausiai panaikinti baudą ir būtų galima tik sumažinti jos dydį.

308 Todėl nėra įrodyta, kad ši byla kelia ypatingą ieškovės suinteresuotumą.

309 Kalbant apie ieškovės elgesį reikia pažymėti, kad jis neturėjo didelės įtakos procedūros trukmei.

310 Dėl kompetentingų valdžios institucijų veiksmų ir bylos sudėtingumo reikia konstatuoti, kad laikotarpis tarp rašytinės proceso dalies pabaigos, 2007 m. balandžio 11 d., ir žodinės proceso dalies pradžios, 2011 m. rugsėjo 15 d. (apie ketverius metus ir penkis mėnesius), kurį kritikuoja ieškovė, yra ilgas.

311 Vis dėlto šis laikotarpis paaiškinamas bylos aplinkybėmis ir sudėtingumu.

312 Pavyzdžiui, reikia priminti, kad Komisija ginčijamame sprendime nusprendė, jog keturiolika bendrovių, sudarančių penkias įmones, kaip tai suprantama pagal konkurencijos teisę, pažeidė EB 81 straipsnį, sudarydamos antikonkurencinius susitarimus ir derindamos veiksmus metakrilatų sektoriuje (žr. šio sprendimo 1–4 punktus). Ieškovės ieškinys yra vienas iš penkių ieškinių dėl ginčijamo sprendimo, pateiktų dviem skirtingomis proceso kalbomis.

313 Šiais ieškiniais iškelta daug faktų ir teisės klausimų, reikalaujančių išsamaus Bendrojo Teismo tyrimo, kuris buvo atliktas imantis proceso organizavimo priemonių kiekvienoje byloje ir atnaujinus žodinę proceso dalį vienoje jų.

314 Be to, kadangi šie ieškiniai susiję pagal savo dalyką, juos reikėjo nagrinėti iš dalies lygiagrečiai. Visuose ieškiniuose, išskyrus du labiausiai susijusius ieškinius (bylos T-206/06 ir T-217/06), buvo keliami skirtingi faktų ir teisės klausimai, todėl sinergijos poveikis buvo ribotas. Bendrasis Teismas priėmė penkis sprendimus; šis sprendimas yra paskutinis šioje grupėje, o kiti yra: 2011 m. birželio 7 d. Sprendimas *Total ir Elf Aquitaine prieš Komisiją* (T-206/06, neskelbiamas Rinkinyje) ir šio sprendimo 171 punkte minėtas Sprendimas *Arkema France ir kt. prieš Komisiją*, 2011 m. rugsėjo 15 d. Sprendimas *Lucite International ir Lucite International UK prieš Komisiją* (T-216/06, neskelbiamas Rinkinyje) ir 2011 m. lapkričio 30 d. Sprendimas *Quinn Barlo ir kt. prieš Komisiją* (T-208/06, Rink. p. II-7953).

315 Taip pat reikia pažymėti, kad būtent dėl išsamaus bylos tyrimo šis sprendimas skelbiamas per sąlyginai trumpą laiką nuo žodinės proceso dalies pabaigos 2011 m. gruodžio 15 d. ir tai daroma esant kalbinių suvaržymų, nustatytų Bendrajam Teismui pagal Procedūros reglamentą.

316 Viso teismo proceso trukmė sudaro penkerius metus ir devynis mėnesius.

317 Tačiau atsižvelgiant į tai, kad ieškovė nepateikė jokių argumentų dėl to, kokį suinteresuotumą ši byla jai kelia, taip pat į šio sprendimo 305–308 punktuose išdėstytus argumentus, iš kurių matyti, kad ši byla dėl savo pobūdžio arba ieškovės suinteresuotumo nereikalavo ypatingos skubos, šios bylos aplinkybėmis tokia trukmė nepateisina pageidaujamo baudos sumažinimo.

318 Tokia išvada *a fortiori* darytina dėl bendros administracinės procedūros ir teismo proceso trukmės, kuri yra šio ieškinio pagrindo dalykas (žr. šio sprendimo 297 ir 298 punktus), ir kuri, kartu paėmus, atsižvelgiant į šiame sprendime išnagrinėtas aplinkybes, negali būti laikoma pernelyg ilga.

319 Todėl reikia atmesti šį ieškinio pagrindą ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

320 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo, remiantis Komisijos reikalavimais, ji turi padengti bylinėjimosi išvadas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Imperial Chemical Industries Ltd* padengia bylinėjimosi išlaidas.

Czúcz Labucka Gratsias

Paskelbta 2012 m. birželio 5 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai

Turinys

Ginčo aplinkybės 1

Procesas ir šalių reikalavimai 4

Dėl teisės 5

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su nepakankamais ieškovės dalyvavimo darant su PMMA liejimo junginiais susijusį pažeidimą įrodymais 5

Dėl antrojo ieškinio pagrindo dėl ginčijamo sprendimo motyvacijos stokos, kiek tai susiję su „pagrindine bauda“ 12

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su Komisijos pareigos paskirstyti „pagrindinę baudą“ ieškovei ir „Lucite“ nepaisymu 13

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su netinkamu pradinės baudos padidinimu siekiant atgrasomojo poveikio 17

Dėl pirmos dalies, susijusios su tuo, kad Komisija neteisingai įvertino ieškovės faktines finansines galimybes. 17

Dėl antros dalies, susijusios su proporcingumo ir vienodo požiūrio principu pažeidimu 19

Dėl penktojo pagrindo, susijusio su nepagrįstu atsisakymu sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo su Komisija 21

Dėl pirmos dalies, susijusios su atsisakymu sumažinti baudos dydį pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo 22

– Dėl klaidingo pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo pateiktame prašyme išdėstytų įrodymų papildomosios vertės vertinimo 22

– Dėl Komisijos atsakomybės dėl ieškovės vėlavimo pateikti šią informaciją, palyginti su kitomis suinteresuotosiomis įmonėmis 24

Dėl antros dalies, susijusios su atsisakymu pripažinti ieškovės bendradarbiavimo, nepatenkančio į pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sritį, naudą 29

Dėl remiantis neribota Bendrojo Teismo jurisdikcija per teismo posėdį pareikšto šeštojo ieškinio pagrindo, susijusio su pernelyg ilga procedūros trukme 32

Dėl bylinėjimosi išlaidų 35